

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Kućica Božje providnosti

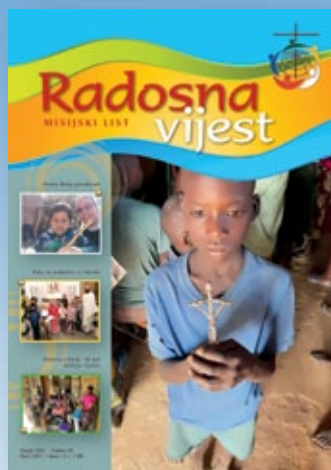

Kako se snalazimo na Islandu

Korizma u Keniji - tih put
služenja i ljubavi

Apostolat molitve za ožujak

Molimo se da slomljene obitelji mogu otkriti lijek svojim ranama po opraštanju, ponovnu otkriću darova jednih prema drugima, pa i u njihovoj različitosti.

Sadržaj

Uvodnik	Djelo svetog Petra apostola i korizmeni hod.....	3
U središtu	Sveta godina 2025. „Isus – učitelj navještaja”	4
Iz života naših misionara	Kućica Božje providnosti.....	6
	Kako se snalazimo na Islandu.....	7
	Korizma u Keniji - tih put služenja i ljubavi.....	10
Intervju	Razgovor s dr. sc. Danielom Pataftom.....	11
Apostolat molitve	Apostolat molitve za ožujak 2025.	15
Aktualnosti	Korizmena odluka za Djelo svetog Petra.....	16
	Maslinova grančica - moj dar za misije	16
	Tradicionalni susret mladih u Cresu	17
	OSA BiH ponovno u akciji	18
	Ortopedska pomagala za djecu u misijama	18
	Pjevači Betlehemske zvijezde iz Presnača.....	18
Životni put jednog misionara	Sestri Ljubi za vjenčanje.....	19
	S pouzdanjem u Boga naprijed	20
Svi su misionari	Žena vrsna dragocjenija od bisera	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavna urednica: s. Ivana Margarín, FDC; **Zamjenik glavne urednice:** mons. Luka Tunjić
Godišnja pretplata: Hrvatska 15 €; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: MONOGRAM j.d.o.o.; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
 Tel. 00385/1/5635-055
 E-mail: missio.croatia@misije.hr
 web: www.misije.hr

Žiro račun:
 Zagrebačka banka d.d., Zagreb
 IBAN HR632360001101542876
 SWIFT CODE: ZABHR2X
 Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
 Tel./fax: 00387/33/667-889
 E-mail: missio.bih@bih.net.ba
 web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
 UniCredit Bank d.d.
 Račun primatelja: 3383202200897320
 Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 UniCredit Bank d.d.
 IBAN: BA393383204893626147
 SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
 Navesti svrhu uplate

Djelo svetog Petra apostola i korizmeni hod

Piše mons. Luka Tunjić

U ožujku obilježavamo Dan Papinskoga misijskog djela svetog Petra apostola, čija je osnovna zadaća pomoć duhovnim zvanjima u mladim misijskim crkvama. Taj dan posebno se moli i prikupljaju se sredstva za duhovna zvanja u misijskim zemljama. Utemeljiteljica Djela Jeanne Bigard (1859. – 1934.) bila je svjesna da mlade crkve u misijama nemaju budućnost bez domaćih zvanja. Zato je svesrdno potpomagala gradnju sjemeništa i bogoslovija te širila svijest o važnosti duhovnih zvanja u mladim misijskim crkvama. Utemeljiteljica Bigard bila je karizmatična osoba, otvorena poticajima Duha Božjega, koji ju je prosvjetljivao i vodio na tom putu. Nakon očeve smrti rasprodala je sve imanje i nesebično ga založila za proročku ideju o potrebi domaćih duhovnih zvanja, za budućnost Crkve u misijama.

Kod nas ta svijest polako raste i sazrijeva. Zasada na tu nakanu mole i prikupljaju sredstva uglavnom svećenici, redovnici i redovnice. No ohrabruje činjenica da i kod vjernika laika sve više raste svijest da treba moliti za duhovna zvanja u našim krajevima, ali i u misijama, te i materijalno potpomagati njihovo školovanje.

Ove godine korizmeno vrijeme započinje početkom ožujka. Prigoda je to svakomu vjerniku za razmišljanje i da se vrati bitnomu u životu. U prvom redu misli se na ono što opterećuje naš odnos s Bogom da mu se ne uspijevamo, poput Jeanne Bigard, potpuno predati. Što je to što nas sprječava da se ne možemo vratiti Bogu cijelim svojim srcem? (Usp. Joel 2, 12.) U prvom redu to je naš parcijalni odnos, koji je najčešće prožet različitim interesima. Zatim naša površnost, jer se bojimo ući u dubinu svojeg srca i savjesti, i na kraju naša sebičnost, koja se uglavnom očituje našom navezаноšću na ovozemaljska dobra. A vratiti se bitnomu cijelim svojim bićem znači vratiti se Bogu. Najsigurniji je put

povratka k Bogu kada prihvatimo istinu o samom sebi. A ta istina očituje se u svijesti da smo samo stvorenja, da smo krhki, slabi, grješni, da nismo pokupili pamet cijelog svijeta, da ne posjedujemo snagu koja je kadra suprotstaviti se napastima i navalama Zloga, da nismo otkrili sve tajne znanja i mogućnosti koje se kriju u čovjeku i prirodi, da smo od pepela i zemlje te da ćemo se u zemlju vratiti. Upravo ta svijest da smo zemljani, da smo tjelesni, trebala bi nas upućivati na drugoga, na svojega bližnjega, na Boga Stvoritelja i začetnika svega stvorenoga. Korizma je, dakle, vrijeme otkrivanja istine o samom sebi. Korizma nudi dragocjenu mogućnost okretanja pogleda od svih površnosti koje nam oduzimaju vrijeme i nadu da razvijemo talente od Boga darovane. Ona je vrijeme u kojem trebamo okrenuti svoj pogled unutra, u dubinu duše, koju prožima Bog, i gdje stanuje moje istinsko ja, bez maska i dvoličnosti, oslobođeno „šminke“ prema svijetu, sebi i drugima.

Na korizmenom putu povratka k sebi, Bogu i bližnjima Crkva nam stavlja tri tradicionalna načina: dobra djela, molitvu i post. Iskrena vraćanja k Bogu nema bez obnove srca, a obnove srca nema bez osjećaja za bližnjega, bez dijaloga s Bogom u molitvi, kao ni bez posta, koji nas treba podsjećati na našu prolaznost. Dobra djela, molitva i post pripremaju nas i upućuju na križ Isusa Krista, ali i na naše životne križeve, upućuju nas na Kristovo uskrsnuće, ali i na naš susret s uskrslim Gospodinom.

Neka Gospodin pojača našu svijest o potrebi osobnog obraćenja, tako da stavimo Boga i bližnjega na prvo mjesto! Neka pojača našu svijest o važnosti duhovnih zvanja u našoj mjesnoj Crkvi, ali i u misijskim zemljama! Dao Bog da plod naše molitve budu dobra djela prema potrebitima i duhovnim zvanjima, a posebno u misijskim zemljama!

Strast za evangelizacijom – vjernikov apostolski žar

Isus – učitelj navještaja

Papa Franjo pozvao nas je da očima nade gledamo na jubilej koji slavimo 2025. godine te je ovo poticaj da se, prateći izabrane kateheze pape Franje, pripremimo za Jubilej misija, koji će se u sklopu velikog jubileja obilježiti 4. i 5. listopada 2025.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle smo srijede razmišljali o Isusu kao uzoru naviještanja, o njegovu pastirskom srcu, koje je uvijek usmjereno prema drugima. Danas ga gledamo kao učitelja navještaja. Neka nas u tome vodi zgoda u kojoj on propovijeda u sinagogi svojeg sela, Nazareta. Isus čita odlomak iz Proroka Izaije (usp. 61, 1 – 2), a zatim sve iznenađuje vrlo kratkom „propovijedi“, od jedne jedine rečenice, od samo jedne rečenice. On kaže: „Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima.“ (Lk 4, 21) To je bila Isusova propovijed: „Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima.“ To znači da je za Isusa u tom prorokovu tekstu sadržana bit onoga što on želi reći o sebi. Svaki put, dakle, kada govorimo o Isusu, trebamo ponoviti taj njegov prvi navještaj. Pogledajmo, dakle, od čega se sastoji taj prvi navještaj. Možemo prepoznati pet bitnih elemenata.

Prvi element je radost. Isus naviješta: „Duh Gospodnji na meni je

[...] on me posla blagovjesnikom biti siromasima“ (r. 18), to jest nositeljem radosne vijesti, blagovijesti. Radosna vijest – ne može se govoriti o Isusu bez radosti, jer vjera je zadivljujuća priča o ljubavi koju treba dijeliti s drugima. Kada svjedočimo Isusa u životu, kada činimo što za druge u njegovo ime, između redaka može se pročitati da smo primili tako lijep dar da nijedna riječ nije dovoljna da to izrazi. Naprotiv, kada nema radosti, evanđelje ne prolazi, zato što je ono, kao što sama riječ kaže, blagovijest, navještaj radosti. Tužan kršćanin može govoriti o lijepim stvarima, ali sve je uzalud ako navještaj koji prenosi ne odiše radošću. Jedan mislilac reče: „žalostan kršćanin tuga je i jad od kršćanina“ – ne zaboravite to.

Dolazimo tako do drugog vida, a to je oslobođenje. Isus kaže da je poslan „proglasiti sužnjima oslobođenje“ (isto). To znači da onaj tko naviješta Boga ne može provoditi prozelitizam, ne može vršiti pritisak na druge, nego im sve činiti lakšim i podnošljivijim; dakle, ne nametati

terete, nego ih od njih oslobađati; donositi mir, a ne osjećaje krivnje. Nasljedovanje Isusa, zasigurno, uključuje askezu, žrtve. Uostalom, ako to zahtijeva sve ono što je lijepo, koliko će to više zahtijevati odlučujuća stvarnost života! Ipak, svatko tko svjedoči Krista pokazuje ljepotu cilja, više nego tegobnost putovanja. Sigurno nam se dogodilo da smo komu govorili o lijepu putovanju na kojem smo bili. Govorili smo, naprimjer, o ljepoti mjesta, o tome što smo vidjeli i doživjeli, a ne o tome koliko nam je vremena trebalo da onamo dodemo i o redovima u zračnoj luci, to ne! Tako svaki navještaj dostojan Otkupitelja mora govoriti o oslobođenju. Poput Isusova. Danas vlada radost zato što sam došao donijeti oslobođenje!

Treći je vid svjetlo. Isus kaže da je došao donijeti „vid slijepima“ (isto). Upada u oči činjenica da u čitavoj Bibliji prije Krista nigdje ne nalazimo na ozdravljenje slijepca. Bio je to, naime, obećani znak Mesijina dolaska. Međutim, nije riječ samo o vidu

kao tjelesnom osjetilu, nego o svjetlu koje pomaže da gledamo život novim očima. Ima jedan „izlazak na svjetlo“, ponovno rađanje, koje se događa tek s Isusom. Ako bolje razmislimo, tako je započeo kršćanski život za nas: krštenjem, koje se u davna vremena nazivalo upravo prosvjetljenje. A kakvo nam to svjetlo daruje Isus? Donosi nam svjetlo sinovstva: on je ljubljani Očev Sin, vječno živ, a zajedno s njime i mi smo djeca Božja, koju Bog ljubi vječnom ljubavlju, unatoč našim pogreškama i nedostacima. Tada život više nije slijepo napredovanje prema ništavilu, to ne. To nije stvar sudbine ili sreće. Nije plod slučajnosti ili nešto čime ravnaju zvijezde, ne ovisi čak ni o zdravlju ni financijama, nego o ljubavi Oca, koji se brine za nas, za svoju ljubljenu djecu. Kako je lijepo s drugima dijeliti to svjetlo! Jeste li razmišljali o tome da je život svakoga od nas – moj život, tvoj život, naš život – čin ljubavi? Da je to poziv na ljubav? To je predivno! Ali često to zaboravljamo; kada navale teškoće, kad smo obasuti lošim vijestima, kao i, što je baš ružno, pred svjetovnošću, pritisnuti svjetovnim načinom života.

Četvrti je pak vid navješćaja ozdravljenje. Isus kaže da je došao „na slobodu pustiti potlačene“ (isto). Potlačen je onaj tko se osjeća pritisnutim nečime što mu se događa u životu: bolestima, umorima, teretima na srcu, osjećajima krivnje, pogreškama, porocima, grijesima... Pritisnuti smo, naprimjer, osjećajem krivnje. Koliki su od nas zbog toga trpjeli? Pomislimo na osjećaj krivnje ovoga ili onog pojedinca... Tišti nas, nadasve, upravo ono zlo koje nijedan ljudski lijek ili sredstvo ne može izliječiti, a to je grijeh. Ako koga muči osjećaj krivnje zbog onoga što je učinio, zbog toga se osjeća loše. Ali dobra je vijest da s Isusom to drevno zlo, grijeh, koje se čini nepobjedivim, nema više posljednju riječ. Ja mogu sagriješiti zato što sam slab. Svaki od nas to može, ali to nema posljednju riječ. Posljednja je riječ Isusova pružena ruka, koji ti daje ustati iz grijeha. Oče, kada

to čini? Jednom? Ne! Dvaput? Ne! Tripot? Ne! Uvijek! Svaki put kad se loše osjećaš, Gospodin uvijek ima pruženu ruku. Samo se moraš za nju uhvatiti i dati da te nosi. Dobra je vijest da s Isusom to drevno zlo nema više posljednju riječ; posljednju riječ ima Isusova pružena ruka, koja te nosi naprijed.

Isus nas od grijeha ozdravlja uvijek. Koliko moram platiti za to ozdravljenje? Ništa. Ozdravlja nas uvijek i besplatno. On poziva sve „izmorene i opterećene“, kaže se u evanđelju, i poziva ih da dođu k njemu (usp. Mt 11, 28). Pratiti, dakle, koga do susreta s Isusom znači odvesti ga liječniku za srce, koji pridiže klonule. To znači reći mu: „Brate, sestro, nemam odgovore na tolike tvoje probleme, ali Isus te poznaje i voli, on te može ozdraviti i unijeti vedrinu u tvoje srce.“ Svako-mu tko nosi terete treba milovanje u pogledu njegove prošlosti. Koliko puta čujemo: „Trebam ozdravljenje od svoje prošlosti...“ „Trebam milovanje u pogledu te prošlosti, koja me tako teško pritišće...“ Treba mu oprostjenje. Onaj tko vjeruje u Isusa, može upravo to dati drugima: snagu Božjeg oprostjenja, koje oslobađa dušu od svih krivica.

Braćo, sestre, ne zaboravite: Bog zaboravlja sve. Kako to? Da, zaboravlja sve naše grijehe, ne sjeća ih se. Bog oprašta sve, zato što zaboravlja naše grijehe. Treba se samo približiti Gospodinu i on nam sve oprašta. Sjetite se onoga iz evanđelja, onoga koji je počeo govoriti: „Gospodine, sagriješio sam!“ Onog sina. A otac mu stavlja ruku na usta: „Ma dobro, ništa za to!“ Ne da mu ni da završi. I to je lijepo. Isus nas čeka da nam oprost, da nas ozdravi. Koliko puta? Dvaput? Ne! Uvijek! „Ali, oče, ja uvijek činim iste stvari!“ I on će činiti uvijek iste stvari: oprostiti ti, zagrliti te. Nemojmo, molim vas, u to sumnjati. Tako se ljubi Gospodina. Onaj tko nosi terete i treba milovanje u pogledu prošlosti, treba oprostjenje, mora znati da Isus to čini. To je ono što daje Isus: oslobađa dušu svake krivice. U Bibliji se govori o godini u kojoj se

oslobađalo tereta dugova: jubileju, godini milosti. Kao da je to posljednja točka navješćaja.

Isus, naime, kaže da je došao „proglasiti godinu milosti Gospodnje“ (Lk 4, 19). Nije to bio planirani jubilej, poput onih koje mi slavimo danas, kad je sve unaprijed isplanirano i razmišlja se što treba činiti, a što ne. Ne. S Kristom milost koja život čini novim uvijek iznova dolazi i zadivljuje. Krist je jubilej svakog dana, svakog časa, i on ti se približava da te pomiluje, da ti oprost. A Isusov navješćaj mora uvijek donositi zadivljenost milosti. Tu zadivljenost. „Pa ne mogu vjerovati, meni je oprošteno!“ Tako je velik naš Bog! Jer nismo mi ti koji čine velike stvari, nego je milost Gospodnja ta koja, također po nama, čini nepredvidljive stvari. I to su Božja iznenađenja. Bogu nema premca kad je riječ o iznenađenjima. Uvijek nas iznenađuje, uvijek nas čeka. Mi dolazimo, a on nas čeka. Uvijek. Evanđelje je popraćeno osjećajem divljenja i novosti koje ima ime: Isus.

On nam pomaže naviještati ga onako kako on to želi, prenoseći radost, oslobođenje, svjetlo, ozdravljenje i divljenje. Tako se drugima približava Isusa.

I za kraj, taj radosni navješćaj, kaže se u evanđelju, upućen je „siromasima“ (r. 18). Često ih zaboravljamo, no oni su primatelji koje Isus izričito spominje, jer su Božji miljenici. Sjetimo ih se i imajmo na pameti sljedeće: svatko od nas, da bi primio Gospodina, mora biti „siromah u duši“. To je ono siromaštvo koje te tjera da kažeš: „Gospodine, trebam oprostjenje, trebam pomoć, trebam snagu.“ Siromaštvo koje nam je svima zajedničko: postati siromašni u srcu. Riječ je o tome da se nadvlada svaku umišljenost da smo sami sebi dovoljni, da bismo shvatili da je nama samima potrebna milost, da uvijek imamo potrebu za njime. Da me tko pita: „Oče, koji je najkraći put da bi se susrelo Isusa?“, odgovorio bih: „Budi potrebit. Učini se potrebitim milosti, potrebitim oprostjenja, potrebitim radosti! I on će ti se približiti.“

ARGENTINA

– S. M. Samuela Vilenica

Nalazimo se u svetoj godini jubileja, u godini milosti i oprost, ali i godini kada na poseban način osjećamo blizinu Bože prisutnosti u našim životima. Željela bih, dragi čitatelji, podijeliti s vama nekoliko trenutaka iz Kućice sv. Vinka, koja bi se mogla zvati i Kućica Božje providnosti.

Kućica Božje providnosti

Jedna je gospođa došla zamoliti da joj nabavimo hladnjak, jer je za vrijeme zadnjih kiša i velikih poplava ušlo puno vode u njezinu kuću i uništio se hladnjak. Rekla sam joj da nam nikada nitko nije darovao hladnjak i da mogu zapisati njezinu potrebu, ali da ne vjerujem da ćemo joj moći na taj način pomoći. Bila je vrlo uporna, poput žene Sirofeničanke iz *Biblije*: „Sestro, ali ja vas molim da me zapišete. Molim vas, meni je potreban hladnjak.“ „Ja vas mogu zapisati“, bio je moj odgovor, „ali u sedam godina što sam ovdje nikada nitko nije nam donirao hladnjak. Ne mogu vam obećati da ćete ga dobiti.“ „Dobro, dobro, samo vi mene zapišite.“ Tri dana poslije, u nedjelju oko pola dva poslijepodne (vrijeme tzv. sijeste, kad se ništa i nitko ne miče, pogotovo u ljetnim vrućinama, jer se svi odmaraju u poslijepodnevnom satima) zvonio telefon. Vanjska linija. „Dobar dan“, progovorio je muški glas. „Tu smo s autom pred vratima škole. Donijeli smo neke donacije, pa ako biste nam mogli otvoriti...“ Požurila sam se otvoriti. Nisam ih poznavala. Upitala sam ih kako su čuli za

nas i objasnili su mi da su čuli za nas od jedne redovnice koja nas poznaje i zna da pomažemo siromasima. „Mi obnavljamo kuću, pa smo mislili da bi vam neke stvari mogle dobro doći“, s radosnim smiješkom rekao mi je mlađić. Kad su otvorili vrata kombija, zasramila sam se zbog svoje nevjere. Već pogađate što su donijeli! Unutra je bio jedan krevet i prekrasan, velik hladnjak, korišten, ali u vrlo dobrom stanju. Bože hvala ti što misliš na sve i brineš se za naše siromahe!

Prije nekog vremena dobili smo donaciju sanitetskog pribora – zavoje, igle, maske te, na naše veliko iznenađenje, protezu za nadkoljenu amputaciju (ortopedsku nogu), nekoristenu i u odličnom stanju. „A kako možemo iskoristiti tu protezu?“ upitala sam. Gospođa koja ju je donirala objasnila mi je: „Proteze se izrađuju po mjeri, ovisno o potrebama i karakteristikama osobe. Najbolje bi bilo da tu protezu odnesete u bolnicu kojemu traumatologu, a on bi mogao pronaći odgovarajućeg pacijenta.“ Njezin odgovor nije me zadovoljio. Već sam odavno shvatila da, kada primimo neuobičajenu donaciju, to je zato jer je nekomu upravo baš to potrebno. Pospremile smo protezu, za „nikad se ne zna“, ali nisam pre-

stala razmišljati o njoj. Jedan od korisnika Kućice mlad je čovjek Jorge, otac troje djece, koji je izgubio nogu u automobilske nesreće i hoda uz pomoć štaka. Već neko vrijeme nije dolazio jer, kada ima napade astme, ne može izaći iz kuće. Glavom su mi prolazile različite misli: „Bi li mu ta proteza mogla odgovarati? Koja je ona noga koju je izgubio? Kako ću mu reći da imamo protezu za njega? Hoće li ju moći iskoristiti?“ I došao je jedne srijede, s veselim i vedrim osmijehom, kao i uvijek. Prvo sam pogledala na nogu koja mu je amputirana. Da, to je lijeva! Plaho sam mu prišla i rekla: „Jorge, imam nešto za tebe!“ Pružio je svoju vrećicu, vjerujući da ćemo mu dati nešto od namirnica. Kad je ugledao protezu, oči su mu se raširile od iznenađenja. Zastao mi je dah dok je namještao ležište proteze na batrljak noge. I odjedanput je stao pred nama na dvije noge! Proteza je bila upravo po njegovoj mjeri, napravljena baš za njega! Njegove i moje oči ispunile su se suzama. „Nisam očekivao da ću ikada više moći hodati s obje noge“, promucalo je. Imala sam osjećaj kao da se pred mojim očima događa jedno od biblijskih čuda ozdravljenja.

ISLAND
– S. Celestina Gavrić

Kako se snalazimo na Islandu

Evo, već tjednima ne znam gdje početi s pisanjem. Pa mi mladi sinoć pomogoše. Kako?

Dvije godine trudimo se da nekako okupimo naš mladi svijet poslije krize, a ono, nikako, i to je to. Rekosmo im da samo jednom mjesečno, da im ne bude previše, jer su uvijek nečime zapriječeni, uvijek ista priča. Dvoje, troje, a kad ih se nađe petero – velika radost!

Na godišnji nacionalni susret prikupimo ih i 20, ali to bude vatra u slami. U siječnju, dakle, prošli mjesec, susret je otkazan. Borimo se dalje. „Lovim“ po internetu jedno po jedno, posjećujem osobno jedno po jedno i molim te lijepo, počese odgovarati na poruke. Sve u svemu, od 12 kojima smo se nadali, došlo ih 10 i bijahu veoma aktivni i zadovoljni. A k tomu i jedan veliki plus – dva zaljubljena para, koji to više ne kriju. S jednim sam već porazgovarala, a sada ih zaustavim sve da se „nešto“ dogovorimo. Prihvaćite, ostadoše. Počnem ja: „Vi ne živite, ne stanujete skupa?“ Prije nego ja nastavi, oni svi četvero uglas: „Pa ne, ne!“ Dobro, dakle, tako jest pravo. „Ali, koliko vidim, gdje

Sav sretan, ponio je protezu sa sobom. Sad će trebati naučiti koristiti ju, ali ja se nadam da će, kad ga ponovno ugledam, moći hodati bez štaka, na dvjema nogama.

Svatko je od nas potrebit kakve „proteze“ – duhovne, materijalne, tjelesne. Ne zaboravimo da Bog, utjelovljena Riječ, poznaje naše potrebe i dolazi k nama ususret da bi nam pokazao koliko nas ljubi i koliko u svojoj providnosti misli na nas, čak i onda kada to ne očekujemo ili nam se čini nemogućim ili neostvarivim.

Ovom prigodom želim zahvaliti svima koje sam susrela za nedavna posjeta domovini. Hvala za svaki osmijeh, za ispruženu ruku, hvala vam što ste obećali da nas ne ćete zaboraviti, što molitvom i materijalnim darom podržavate naše djelovanje! Neka nam je svima Božjim blagoslovom ispunjena ova milosna godina!

god se pojavite, dajete do znanja da tu ima neka važna budućnost. A u toj budućnosti vi možete biti prevažan temelj za očuvanje i izgradnju Crkve na ovim prostorima. Trebaju nam angažirane katoličke obitelji. Vidite, u rasponu od 600 km, na kojima se župa proteže, mi nemamo tri para na koje možemo računati kada što zatreba! Bismo li se mogli nekada susresti i razgovarati?" I dogovorili smo se. Bogu hvala! I hvala svima koji mole i žrtvuju za Božje kraljevstvo u svakoj pojedinoj duši!

Dalje, zapravo, natraške. U nedjelju 9. veljače nema popodnevne mise u udaljenom selu, jer su svi vjernici nekamo otišli. Ja ću onda iskoristiti to vrijeme da posjetim vjeroučenike. Na internetu pokušavam dogovoriti susret. Dogovorim mjesta zapadno od nas, ondje je najviše djece i svih uzrasta. Kad ono, na toj strani nevrijeme, pa promijenim plan. Istočno je isto u redu. Odabirem Húsavík, sjeveroistočno. Dobro, nema ih puno, ali su vrijedni. Odgovori roditelja pozitivni. Radujem se. Posebno se radujem malomu Syzmonu. Najmlađi je

i najdraži. Nevjerojatno se razvio od rujna, kad je vjeronauk počeo, pa dosada. Sedam mu je godina, prve je godine na vjeronauku. U školi je u 2. razredu. Na misi, a to je jednom mjesečno u Húsavíku, uvijek stidljiv, bojažljiv, zalijepljen uz roditelja koji je taj dan na misi, jer oni oboje rade u poduzeću koje ne može stati i radi se u smjenama. Stoga mi je mama napisala da k njima mogu doći poslije 16 sati. Ali sada Syzmon već sudjeluje u svemu što se događa: predmoli, čita, odgovara i pita. Ponekada odjednom zaori na ekranu: „A ja imam jedno pitanje.“

Sada prebirem anegdotu s pretposljednog vjeronaučnog susreta. Malo smo razgovarali o Svijećnici i obećala sam im blagoslovljenu svijeću kad se sretne. I onda im kažem da ih je mnogo, pa ću tražiti malo novca od njihovih roditelja. Syzmon prvi priteče u pomoć svojim prijateljima: „Ali kada ti govoriš o novcu, onda ti moraš razgovarati s mojim tatom.“ Jedna me stvarnost ove nedjelje u vezi s putom

i posjetom posebno drži napetom. Konačno, konačno ću ju sresti i razgovarati s njom.

Tko je „ona“? 14 joj je godina. Krizmana je prošlog svibnja. Teško je išlo. Obitelj je živjela na jugu Islanda, dakle, u drugoj župi. U Húsavík su se doselili godinu ili dvije pred krizmu. Nisu se javljali, službeni popis stanovništva, pa tako i vjernika, često kasni s informacijama preseljavanja. Ipak, nadoh ju na popisu na vrijeme da ih posjetim i upitam žele li roditelji i ona da se krizma. Jasno, svi žele. Od početka osjetim i cijelo vrijeme me to prati da tu ima neka teška patnja. Osobito mi se majka čini velikom patnicom. Malo-pomalo dade se naslutiti da joj je sin, 19-godišnji mladić, velik križ. Nosi ga, što će, majka je.

Da skratimo, crna magija postala je dosta prisutna, pogotovo među mladima. Prije dvije godine krizmanica koja je pravila poteškoće gdje je samo mogla, tako da sam rekla njezinoj majci, kad je već sve bilo gotovo i svi „papiri“

ispunjeni i prosljeđeni, da se ne bojim da ću je time još više raniti, najradije bih ju isključila iz krizme. (Da sam *bogdo*, rekli bi u Bosni.) Dva dana poslije krizme stavi na Facebook svoju sliku: obučena u crno i s crnim rogovima ma glavi.

Nešto kasnije mlada žena došla je iz svojeg sela na misu u tjednu. Ona bi se ispovjedila i potražila pomoć. Kad ono, vladanje nikako ne odgovara ničemu normalnome. Eto, muž joj nekako zna s njome, pa je sreća što je tu. Kasnije kažu i da im je osamnaestogodišnji sin dva puta pokušao samoubojstvo. Ta majka tad je poslana u svoju zemlju k egzorcistu i kad se vratila, uspjela je „pokupiti“ svu rodbinu koja živi na Islandu, a nisu nikada išli na misu, da su svi na svakoj misi u njihovu selu.

Nazad k četrnaestogodišnjakinja. Nakon krizme došla je jednom s mamom na misu, a jednom je došla mama sama. 8. prosinca ima rođendan i u mojim pokušajima da održimo kontakt mama mi napiše prije koji mjesec da im je teško zbog sina. Poslije kćerina rođendana napiše mi da je bila silovana sam taj dan. Poslije si je pokušala oduzeti život. I kako god pokušam da se sretnemo ili kod njih ili kod mene, jer dolaze ovamo, uvijek se nešto ispriječi da se to ne dogodi. Prije kojih 10-ak dana pojavi se na Facebooku – djevojka stavila svoju sliku obučena u onu karakterističnu crninu.

Dakle, nedjelja je 9. veljače. Radujem se putovanju. Mislim na svako pojedino dijete, na njihove obitelji. Pakujem svijeće, slatkiše i pokoji listić ako mi zatreba tumačenje, molitva. A vrhunac misli mi je da ću ju konačno, konačno sreći i razgovarati s njom, a možda to pomogne i njoj i mami. Nađem i neki poveći slatkiš, za koji sam čak mislila da mu je istekao rok trajanja i da ću ga morati nekako sama pojesti, ali vidim da ima još dugo, dugo do isteka roka. „Odlično“, pomislim, „to je za nju!“ K tomu isprintana molitva *O Gospođo moja* i čudotvorna medaljica. Sve po najboljem mogućem planu i željama. Bože, hvala ti! Konačno!

Krenem. Sve je normalno. 18 km prije njihova mjesta trebam skrenuti lijevo na glavni put. Ne znam kako, ali bi se moglo reći da su me oči izdale. Ni ne znam, zapravo, što me je izdalo, ali je stvarnost da nisam vidjela na vrijeme auto, veći od mojega. Jednostavno, išla sam dalje, a kad sam ga ugledala, kočenje nije bilo dovoljno. Lupili smo se – i oba auta su za smeće! Na nama vozačima vema malo boli od udara, u mene neznatna pukotina na jednoj kosti desnog palca ruke. Nešto straha u majke i žene mlada vozača. Nitko ni na koga nije zagalamio, nitko nikomu ništa negativno rekao, čak nije bilo ni negativnog pogleda. Dobrotom jedne gospođe koja je išla u Akureyri, vratim se kući, neobavljena posla.

Nastavljam dalje i radosnije. Ovaj put smo za Božić uspjeli imati ili božićnu predstavu, ili recitaciju ili samo malenu, tihu predstavu, praćenu pjevanjem vjerničke zajednice, u svim mjestima gdje se redovito okupljamo. Sve uz jedan mjesečni susret poslije mise u njihovim selima, kao i internetske kontakte. Roditelji, djeca, svi su lijepo surađivali. A u najudaljenijem selu krizmanica je preuzela pripremu recitala. Dakle, Akureyri i Dalvík – predstava, Blönduós, Saundárkrúkur, Þórshöfn – recitacija, a u Húsavíku tiha predstava, s pjesmom vjerničke zajednice.

Dragi prijatelji, dok ovo budete čitali, već će biti korizma. Bilo nam to sveto vrijeme korizme svima sveto, a u svoje molitve i žrtve uključite, molim vas, i sve potrebe Crkve na Islandu. Uz još jednu nakanu više: naš kapelan, koji nam je bio velika radost i nada, vraća se nakon Uskrsa u svoju zemlju. Zdravlje ga izdaje i doktor mu reče da ovdje nije mjesto za njega.

Srdačan pozdrav i želim vam još jednom svetu korizmu!

Korizma u Keniji - tih put služenja i ljubavi

KENIJA
– Fra Miro Babić, OFM

Korizma u našoj misiji u Keniji vrijeme je posebne tišine, ali i duboka zajedništva. Dok započinjemo četrdesetodnevni hod prema Uskrsu, prisjećamo se Isusove žrtve, ali i vlastitog poziva da budemo ruke koje dijele ljubav, noge koje hodaju prema potrebitima i srca koja suosjećaju. Ovdje, gdje životni križ nije samo duhovna stvarnost, nego i svakodnevni teret siromaštva, neizvjesnosti i brige za osnovne životne potrebe, korizma poprima posebno značenje.

Već od Pepelnice osjećamo poziv na promjenu. Naša školska djeca uče o korizmi ne samo na vjeronauku, nego i po konkretnim djelima. S njima razgovaramo o smislu odricanja, i ne samo od hrane, nego ponajprije od loših navika, ljutnje, sebičnosti. Potičemo ih na male geste ljubavi: dijeliti obrok s prijateljem, pomoći starijima u selu, oprostiti onima koji su ih povrijedili. Ovdje, u ionako skromnim uvjetima, vjernici ne razmišljaju o odricanju, jer već žive s malo, pa je korizma prirodan nastavak svakodnevice, a odricanje, zapravo, postaje način života. Ipak, korizmena duhovnost prisutna je u njihovim srcima – u strpljenju, zahvalnosti i jednostavnoj vjeri, koja ne traži znakove, nego živi u povjerenju. Kada nema kiše, a zemlja puca

od suše, oni i dalje mole i nadaju se, svjesni da sve dolazi iz Božje ruke.

Moj križ je i tvoj križ

Jedan je od izraza vjere i križni put, koji se u misiji održava svakog petka i uvijek na kojem drugom mjestu u selu, simbolično povezujući Kristovu muku s patnjama i nadama zajednice. Svaka postaja odražava i našu stvarnost. Isus pada pod križem, a mi mislimo na one koji padaju pod teretom gladi i bolesti. Šimun Cirenac pomaže Isusu, a mi učimo pomagati jedni drugima. Marija tuguje nad svojim Sinom, a mi molimo za majke koje su izgubile djecu zbog bolesti i siromaštva. Hodajući kroz prašnjave staze, znam promatrati djecu koja bosih nogu i u poderanoj odjeći pronalaze radost u jednostavnim trenucima – u pogledu i zajedništvu.

Nije rijetkost da se svjedoči činovima nesebičnosti i dobrote, poput djece koja će, iako su i sama gladna, izvaditi zadnji komad suha kruha iz vrećice i pružiti ga mlađemu bratu ili sestri, ne očekujući ništa zauzvrat. Slično, nije rijetkost da ugledate djevojčicu koja, vidjevši staricu kako teško nosi težak svežanj drva, bez riječi pride i preuzme teret na svoja sitna leđa. Sjećam se kako je djevojčica Dorcas iz Malog doma, koja ima samo šest godina, prošle godine odlučila da se tijekom korizme odrekne ne-

čega što je za nju bilo najdragocjenije – slatkog čaja. U siromašnim selima, gdje je slatki čaj često jedini luksuz, to je bilo veliko odricanje. Kad sam ju upitao zašto je to učinila, odgovorila mi je jednostavno: „Da bih mogla podijeliti šećer s drugima.“

Upravo to je srž korizme u našoj misiji i to su trenuci u kojima Bog progovara; ne u velikim riječima, nego u malim gestama ljubavi, u nesebičnim djelima onih koji imaju malo, ali daju sve. Korizma je prigoda da razmislimo kako možemo pomoći jedni drugima i ona nas podsjeća da smo svi jedno Tijelo Kristovo. I ovdje u Africi i ondje gdje vi čitate ovaj članak. Možda ne možete fizički biti s nama, ali možete biti dio našeg poslanja – molitvom, podrškom, donacijom. Ono što se vama može činiti malim, ovdje znači život. Korizma nas uči da Isus nije ostavio nikoga – ni gubavce, ni grješnike, ni siromašne. I mi želimo biti odraz njegove ljubavi za one koji se nalaze na rubu društva i zato neka naša mala odricanja budu darovi za one koji nemaju! Dok ulazimo u ove svete dane, neka nam srca budu otvorena za potrebe bližnjih i neka se po našoj ljubavi Isus ponovno rodi u srcima onih koji ga trebaju!

Razgovor s dr. sc. Danielom Pataftom, svećenikom i profesorom na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i povjesničarom uže specijaliziranim za modernu i suvremenu hrvatsku povijest.

? Dragi velečasni, predstavite se našim čitateljima! Koja je vaša služba i gdje djelujete?

! Ukratko, svećenik sam Zagrebačke nadbiskupije i djelujem kao pastoralni pomoćnik u Župi sv. Leopolda Mandića, Ljubljana – Voltino, a usto sam profesor crkvene povijesti na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Rodom sam iz Rijeke, iz vjerničke obitelji. Za svećenika sam zaređen 2014. godine. U Zagreb sam došao 1998. na studij povijesti na Filozofskom fakultetu. Po završetku tog studija, 2003. godine upisao sam postdiplomski studij na istom fakultetu i stekao magisterij znanosti iz hrvatske moderne i suvremene povijesti. Godine 2008. započinem studirati na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje sam diplomirao 2013., kad sam i zaposlen kao asistent na istom učilištu, gdje radim i danas. Na tome visokom učilištu doktorirao sam iz crkvene povijesti 2016. godine.

? Nalazimo se u korizmi i ovo je milosno vrijeme odricanja i davanja. Koliko nam može pomoći razmatranje križnog puta da bi-

smo naučili bolje oslušivati i glasnije čuti Božju riječ te radosnije prigrliti svoj križ?

! Otajstvo križa neizostavan je dio otajstva Isusa Krista. Bez križa ne može se ni nasljedovati ni razumjeti Krista. Pod svetom misom redovito nakon pretvorbe ispovjedi-mo tajnu/otajstvo naše vjere: tvoju smrt naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo, tvoj slavni dolazak iščekujemo. Ta kratka formula upućuje nas da nasljedovanje Krista uključuje i križ, svakako najteži dio kršćanskog života. Samim time pobožnost križnog puta u središte kršćanskog života stavlja najteži dio nasljedovanja Krista, a to je razumjeti i prihvatiti križ. Kod svakoga je prvotna reakcija na spominjanje muke, boli, tjeskobe, nemira, nemoći i sl. odbacivanje i neprihvatanje, i to je sasvim normalno, ali, nažalost, sve to prati nas u različitim oblicima u životu. Križni put na tom tragu potiče na razmatranje i pounutrašnjenje te teške stvarnosti. Svaka postaja može dotaknuti koji dio našeg trpljenja, potaknuti na kristovski pristup muci i teškoći svakodnevice. Božja riječ, zapisana i izrečena, postaje tada nešto konkret-

no, nešto s čime se poistovjećujem i nešto što preobražava moju bol, moj križ u nešto novo. Bol i patnja ne nestaju, ali dolazi do izražaja paradoks križa, sredstvo muke postaje sredstvo spasenja, moja bol i moja muka postaju dio moje preobrazbe. Sablazan križa postaje izvor života – drvo muke postaje drvo života.

? Kako je nastao križni put i gdje?

! Pobožnost križnog puta nastala je u 12. i 13. stoljeću, u vrijeme križarskih ratova. Naime, u isto vrijeme unutar teološkog diskursa, pod utjecajem franjevačke teološke škole, dolazi do pomaka u pogledu na Kristovo čovječstvo. Stoljećima je zbog očuvanja Kristova božanstva od različitih hereza u središtu teološkog promišljanja dominiralo njegovo božanstvo. U vremenu križarskih ratova sva mjesta povezana s Isusovim zemaljskim životom našla su se pod kršćanskom vlašću te se time formirala i pobožnost koja je pratila mjesta Kristove patnje u Jeruzalemu. Današnja *Via dolorosa* iz tog je vremena. Razmatranje Kristove patnje i franjevački teološki diskurs prema ponovnu „otkrivanju“ njegova čovječstva uči-

nili su tu pobožnost vrlo popularnom među zapadnim kršćanima u srednjem vijeku te se ona u kratku vremenu, tijekom 13. i 14. stoljeća, proširila po cijeloj Zapadnoj Europi. Uz mnoge gradove počele su nicati na brježuljcima tzv. kalvarije, s ciljem poticanja i njegovanja te pobožnosti. U vrijeme katoličke obnove u 17. i 18. stoljeću ponovno se obnavlja ta pobožnost, zahvaljujući franjevcima i isusovcima, te se grade nove kalvarije i slikovni prikazi križnog puta u crkvama.

? Koliko točno postaja ima križni put i kako se moli?

! Tijekom srednjeg vijeka, pa sve do početka 18. stoljeća broj postaja križnog puta je varirao, ovisno o različitim tradicijama i prostorno-povijesnim uvjetovanostima. Uglavnom se radilo o varijacijama od sedam do četrnaest postaja. U 18. stoljeću franjevački propovjednik i velik poticatelj te pobožnosti sv. Leonardo Protomauricijski proširio je do danas uobičajenu praksu od četrnaest postaja.

Ne postoje konkretne upute prema kojima se treba moliti križni put, nego autori razmatranja pišu tekstove vezane uza svaku postaju s ciljem duhovnoga i molitvenog poticaja za one koji mole tu pobožnost. Cilj je svakog teksta križnog puta razmatranje muke prema postavljenim postajama i molitveno-duhovna izgradnja vjernika koji moli.

? Znamo li gdje se u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nalazi najstariji križni put?

! Nažalost, nisam upoznat s činjenicom koji je najstariji križni put na području Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Nigdje nisam našao taj podatak. Međutim, sigurno najstarije slikovne prikaze križnog puta nalazimo u franjevačkim crkvama diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine s prijelaza iz 17. u 18. stoljeće. Također u nekim hrvatskim gradovima uz obalu i na kontinentu, kao, npr., u Rijeci ili Požegi, mogu se naći ostatci kalvarija s postajama križnog puta. U Rijeci je očuvan put i nekoliko kapele križnog puta koji su u 17. stoljeću uredili isusovci, dok je u Požegi obnovljena kalvarija koju su u 18. stoljeću uredili franjevci.

? Što nas križni put može naučiti i je li to prigoda da svoju muku pretvorimo u radost?

! To pitanje pred svakoga od nas stavlja izazov koji je imperativ kršćanskog života, a to je put svetosti. Križni put uči nas da bez križa nema posvećenja, pa ni uskrasa. Sam je paradoks križa u tome da ono što je sredstvo teške i sramotne muke može postati put svetosti, koji na kraju prerasta u radost. To je dugotrajan, cjeloživotni proces, koji nazivamo obraćenje, gdje patnja i bol postaju dio mistike kršćanskog života, koja vodi prema radosti uskrasa – stvarnosti koja nam je obećana.

? Na koji način nas pobožnost križnog puta može približiti Bogu?

! Nadovezujući se na ranije pitanje, ta pobožnost potiče sva čovjekova osjetila, jer na patnju i bol čovjek uvijek reagira, osobito kada i sam trpi. Ako patnju ne počinjemo prihvaćati i nositi kao Krist, ona postaje prokletstvo i izvor novih zala za nas i mnoge oko nas. No, ako ta pobožnost potakne naše osjete, koji zatim prelaze u sferu duhovnoga, ulazimo u prostor kršćanske mistike, koja nas onda vodi prema obnovi Božje slike u nama. Ulazimo u prostor duhovne i duševne preobrazbe, koja pročišćava čovjeka i obnavlja njegovu bogolikost. Postajemo osvjetljeni božanskim te i sami bogonosci, misionari svojeg vremena i u svojem životnom prostoru. Božja blizina postaje naša svakodnevica, a mi nositelji blaženstva svijetu i čovjeku.

? Ima li koji detalj u molitvi križnog puta koji je (naj)važniji?

! U biti, najvažnije je kod križnog puta razmatranje određenog dijela Kristove muke kod svake postaje. Vjerujem da svatko tko moli križni put nalazi neki detalj, u bilo kojoj od postaja ili u tekstu koji razmatra uz postaju, koji dotiče muku njegove svakodnevice. Uglavnom su to detalji osobne naravi, koje molitelj sam prepoznaje u toj pobožnosti. Međutim, svakako je ključan „detalj“ koji se provlači kroza sve postaje – križ, koji u svakoj postaji ima određenu težinu u odnosu na patnju koju Krist podnosi; primjerice, osuda, padovi, težina, bol, izrugivanje, majčinska žalost i bol i sl.

? Možemo li po križnom putu bolje razumjeti Isusovu patnju i može li patnja u životu čovjeka biti u isto vrijeme i lijek za čovjeka?

! Križni put najizvrsnija je pobožnost zbog svoje jednostavnosti, ali i duhovno-teološke utemeljenosti, po kojoj svaki vjernik može razumjeti smisao Isusove patnje, do mjere suobličavanja vlastite patnje njegovoj. Kristov primjer, kršćanska duhovna tradicija i praksa, životi svetaca, nauk Crkve, naposljetku, i katolička teologija pokazuju da patnja postaje lijek kada dobiva svoju kristološku dimenziju.

Ponovno se nalazimo kod jednog paradoksa kršćanske vjere, koji pokazuje da vjernik, ako pristupa patnji na Kristov način, može otrov zla i patnje okrenuti u lijek. Otajstvo je križa primjer kako prokletstvo smrti postaje izvor života. Ovdje napominjem da patnja po sebi nije dobra, ne smijemo upasti u površno i materijalističko idealiziranje patnje, siro-

maštva i bolesti, jer oni po sebi nisu dobri. Krivim pristupom tim stvarnostima možemo zastraniti na mnogim područjima vjere. Nažalost, ta zla dio su svakodnevice, od kojih ne možemo pobjeći, ali ih možemo preobraziti na Kristov način i učiniti lijekom za sebe i za mnoge.

Kristova žrtva, koju prati patnja, obnavlja se svakodnevno u euharistiji, i ako je ona izvor i vrhunac našeg života, onda po pričesti Krist postaje dio nas i mi dio njega. Naša i njegova patnja tako postaje jedno, a žalac zla otupljuje i nestaje, otvarajući prostor ljekovitosti, odnosno životu.

? **Živimo u brzu vremenu, punu izazova. Koji savjet biste dali našim čitateljima – kako sačuvati radost i mir u srcu i obiteljima usprkos buci vremena u kojem živimo?**

! Tomu pitanju pridodao bih da smo pred svim tim vrlo teškim i perfidnim izazovima i mi vjernici postali naviknuti na „brze“ duhovne lijekove. Brzina ovog vremena ne dopušta nam da vidimo niti da uočimo izazov, dok nam buka otupljuje osjetila za slušanje i gledanje. U toj brzini tražimo instantne lijekove

za naše probleme, pa čak i na duhovnoj razini, što je savršen teren za duhovnost new agea, upakiranu u kvazikršćanske oblike. Samim time više se ne možemo nositi ni s banalnim problemima, a kamoli s teškom patnjom.

Stoga otkrijmo jednu zaboravljenu krjepost, koju upravo pobožnost križnog puta stavlja pred nas kao izazov – pronađimo i obnovimo krjepost strpljivosti! Brzini i buci suvremenosti suprotstavimo strpljivost i tako ćemo znati očuvati mir i radost! Strpljivost kao takva obnavlja u nama svijest i vjeru da se naši životi, bez obzira na svo zlo vremena, nalaze u ruci Božjoj i da se on brine za nas, kako nam je i obećao. Ta krjepost obnavlja molitvu, podiže vjerski život, duhovno nas oblikuje prema Kristovoj mjeri, uči opraštanju, poniznosti i uvodi u mir i radost, a što može dati samo Bog.

? **Naši misionari i misionarke nakon primanja misijskog križa odlaze u misije, u novo i nepoznato. Ostavljaju svu sigurnost poznate svakodnevice i odlučno, s punim povjerenjem u Boga, slijede Isusov put. Možemo li reći da je**

put misionara živi križni put, a svakomu od nas prigoda da budemo Šimuni Cirenici na tom putu?

! Misije *ad gentes* najljepši su i najevandeoskiji način življenja i svjedočenja vjere. Taj je poziv uistinu najkonkretniji primjer onoga što je Krist ostavio svojim apostolima, a oni Crkvi – naviještati evanđelje svim narodima. Zato simbolika misionarskog križa vrlo brzo postaje stvarnost, koja više nije simbolika, nego jasan i živ znak nasljedovanja Krista u prostoru i vremenu, gdje je misionar, daleko od sigurnosti poznata okruženja, usmjeren samo na Boga, i to vrlo često svjedoči cijenom vlastitog života.

Svjedočanstvo vjere prvih kršćana danas najviše ostaje vidljivo upravo u misijskom pozivu i odazivu pojedinca na taj poziv. To je poziv koji u sebi u samom početku sadrži realnu mogućnost mučeništva, a vrlo često je patnja njegov neizostavni dio. S druge strane svatko od nas mora gajiti ili otkrivati Cirenca u sebi, jer poslani smo pomoći bližnjemu koji pati. Dapače, svaki je vjernik izazvan da i po stvarnosti Šimuna Cirenca pomogne drugomu u nošenju

njegove svakodnevice. Misionari i misionarke pak odlaze u zemlje gdje su rat, glad, siromaštvo, bolesti, epidemije, progoni, različiti oblici diskriminacija i nepravda svakodnevice života mnogih. Počesto ne mogu promijeniti sustav, ali mogu ublažiti patnju, ponijeti tuđu patnju i tako približiti patnicima Krista, koji pati u svakome od njih.

? **Kako pomoći osobi kojoj je vjera na kušnji i odmaknula se od Crkve?**

! Konkretna recepta nema. Kušnja i sumnja, kao i patnja i muka, uvijek su izazov za obnovu vjere i duhovni rast. Kušnja u vjeri također je određena patnja, ponekada i muka, koja pritišće osobu koja je kušana. Od nas se traži strpljivost i molitva za takvu osobu, kao i što autentičnije življenje svojega vjerničkog poziva. Pritom treba pripaziti da ne zapadnemo u naučenu šablonu, koja će osobu u kušnji prije odbiti nego vratiti natrag u Crkvu.

U kušnji se traži realnost i razboritost, osobito krjepost razuma ili razboritosti. Ona svakomu tko je u kušnji pokazuje da je Crkva više od institucije. Osobito ističem razumnost ili razboritost, kao dar Duha Svetoga, jer takva situacija traži isključivo zrelu i osobnu odluku osobe u kušnji. Pritom nam se kao uzor pokazuje Isusov primjer kušnje u pustinji. Bio je sam i sam se suočio s kušnjom, ali Đavla je uvijek raskrinkao riječima iz *Svetog pisma*.

Vjersko sazrijevanje i rast u vjeri ne mogu proći bez kušnje. Svi imamo svoj Getsemani i u njemu smo sami. Svaka patetika ili šablonski pristup kontraproduktivni su. Zrela vjera iskazuje se u kušnji, a odgovore na tražena pitanja, muke i probleme Krist je povjerio svojoj Crkvi, koja je veliko lječilište za svakoga tko ga treba. Sloga Krista da, Crkva ne najgora je varka, jer lijekovi za kušnju nalaze se ondje gdje ih je Isus pohranio – u Crkvi.

? **Kolika je važnost molitve za naš život i rast u vjeri te koja je vaša omiljena molitva?**

! Molitva je ključna i neizostavna stvarnost vjerničkog života, ona je intimna komunikacija čovjeka i Boga. U molitvi se dotiče svjetsko i nebesko. Ona je dinamična komunikacija stvaranja i Stvoritelja, koja također zna biti kušana, ali mora biti ustrajna. Kako ću upoznati Boga, kako ću spoznati Krista i kako ću živjeti darove Duha Svetoga ako ne molim, ako ne komuniciram s Bogom?

Osobno najviše volim moliti *Krunicu* i molitvu sv. Mihaela arkanđelu. *Krunica* me uči strpljivosti, povezuje me s Blaženom Djevičicom Marijom, majkom i zagovornicom, a opet me uvijek upućuje na Krista. Sv. Mihaelu molim se za zaštitu i da mogu razlučiti dobro od zla, odnosno da u relativizmu današnjice uvijek odabirem ono Božje, iako se počesto čini teže, a da ne odabirem ono đavolsko, koliko god se činilo privlačno ili „bolje“ za mene.

? **Koji je vaš omiljen biblijski citat i zašto?**

! „Što god vam kaže, učinite!“ (Iv 2, 5) Taj citat povezan je s mojom marijanskom duhovnošću, ali me uvijek potiče da se pitam što je Božja volja za mene u mnogim situacijama života, pa i u samoj svakodnevici. S druge strane, samim time potiče me na molitveni život, otvara mi nove duhovne izazove i potrebe, uči me strpljivosti u osluškivanju i traženju što Bog od mene želi te, naposljetku, da mogu djelovati i živjeti po Božjem. Uči me poniznosti!

? **Koji svetac vam je poticaj i uzor ljubavi prema Bogu i čovjeku?**

! Ne treba tražiti daleko, to je svakako bl. Alojzije Stepinac. O njemu ne treba posebno govoriti – ta malo tko je u vremenu teškoga ljudskog ludila i enormnog zla bio tako svijetao primjer ljubavi prema Bogu i čovjeku.

? **Koja bi bila vaša poruka čitateljima *Radosne vijesti* i što biste nam stavili na srce kao poticaj za razmišljanje i djelovanje?**

! Osobito mi je na srcu pitanje kako u vremenu loših i teških vijesti donijeti komu radost. Nažalost, stvarnost globalne tjeskobe našla je mjesto u nutрини mnogih. Strah, nemir, onečovječenje čovjeka, razdori, ratovi i mnogo toga drugoga doveli su nas do nestanka radosti, a pozvani smo da donesemo radosnu vijest (evanđelje). Svi osjećamo težinu zla, koje je vrlo jako, jer smo zanemarili uporište i izvor.

Počinjemo vrijeme korizme pozivom „obrti se i vjeruj evanđelju“. Taj poziv nije za one izvan Crkve, nego za nas u Crkvi. Odvrti se od zla i vrati se Kristu! Bez obzira na to što to nosi i kušnju, možda i patnju, svakako nosi i zahtijeva promjenu. Preveliki su izazovi da bismo vjeru zadržali na emotivnosti, formalizmu ili kakvu naučenu obliku njezina manifestiranja. Radost može donijeti samo onaj tko se okreće Kristu, tko se suočava sa svojim djelima ili nedjelima i oblikuje se prema Kristovoj mjeri. To je mistika evanđelja, radosne vijesti, ali i paradoks kršćanstva: gdje nestaju frustracije svakodnevice, patnja postaje put izlječenja, a križ drvo života.

Osobna i zajednička duhovna obnova nužno traži obnovu moralnog života, kao temelja krjeposna življenja, a sve nas to opet upućuje na izvor, na Krista. Svim čitateljima napose stavljam na srce da sazrijevaju u vjeri, na razini duhovnog života i poznavanja svoje vjere, kao i da ljube svoju Crkvu, jer Krist je njoj dao lijek za svaku našu bol. I svakako, da u svemu tome ne zaborave da uz nas postoji i „drugi“, često otuđen i zaboravljen, kojemu smo dužni nositi živog Boga.

Bez križa ne možemo do cilja!

Molimo se da slomljene obitelji mogu otkriti lijek svojim ranama po opraštanju, ponovnu otkriću darova jednih prema drugima, pa i u njihovoj različitosti.

Piše o. Vatroslav Halambek, SJ

Osvrnemo li se malo oko sebe, uočit ćemo da se svijet koprca u mnogovrsnim problemima, što mnogi u određenim okolnostima nazivaju krizama. O njima se pune novinski stupci, kao i internetski portali. Katastrofičari su u tome pak naišli na svoje plodno tlo. Ali, začudo, nitko ne pruža valjana rješenja. Neki su čak usmjereni da te probleme produbljuju.

Temeljna stanica ljudskog roda, obitelj, doista je ugrožena s različitih strana. Prije deset godina pokušali su biskupi na zasjedanju Biskupske sinode u Rimu progovoriti o tim problemima i uputiti vjernike na istinsko traženje rješenja, što je potom papa Franjo sažeto iznio u svojoj poslijesinodskoj pobudnici naslovljenoj *Radost ljubavi*.

Ni Papa ne niječe mnoge teškoće na koje braćni parovi nailaze, ali pokušava odmah dati lijek, upravo kao što to čini i svojom ponudom svim moliteljima za ovaj mjesec. Papa s brigom potiče da se molimo za slomljene obitelji, a lijek ranama vidi u

opraštanju, zatim u ponovnu otkriću darova jednih prema drugima, uza sve njihove različitosti. Uostalom, to i jest zahtjev same stvarnosti, koja je tako različita po mnogim vidicima, ali isto tako i sam ljudski rod obiluje različitostima. Napokon, i dvoje, kad se zaljube, svjesni su da su različiti te upravo u toj različitosti mogu stvarati zajedništvo ljubavi, koja zahtijeva neraskidivost.

Često se u obavijesnim sredstvima promiče površnost i puka tjelesnost, koja bi imala riješiti međusobna neslaganja. No zaboravlja se duh. Fiziološki se dvoje mogu sjediniti i bez dublje duhovne veze. Ali ljubav nije samo fiziologija. Ona je stvarnost koja prožima cijelo ljudsko biće i svatko može dobro razumjeti da je najljepše što može doživjeti ono kad si voljen i kada voliš. Kad se to odnosi na konkretnu osobu, onda se spontano rađa i poštovanje cjelovitosti dotične osobe, kao i samopoštovanje osobe koja voli. Bog nam je, međutim, dao pamet da se pameću pametno služimo, a pamet

nadilazi instinkt i nagone. Zato je uobičajen izričaj *voditi ljubav*, a koji se odnosi samo na tjelesnost, zapravo, besmislica. Može se voditi pas, može se voditi poduzeće, ali ljubav je život dviju osoba i ona se vodi, odnosno živi i onda kad nam je sve glatko i onda kada nailazimo na prepreke. S tog vidika Papa izričito govori o ispravnoj komunikaciji među supružnicima. Ako je ona otežana, onda je razborito potražiti pomoć stručnjaka, ali ponajviše braćnih parova. To se u nas već dobro razvilo kao Zajednica braćnih susreta. Napokon, nije li Bog ljubav? I kako je on sretan nad onima koji u svojim životima dopuštaju da se ljubav rascvjetava i raste, pa i kroz teškoće, što mi nazivamo žrtvom ili križem! Ali oni koji se ljube ne pitaju za žrtvu, oni se, jednostavno, predaju, kao što se Isus za nas predao.

Važno je s tim u vezi obraćati se ovog mjeseca i svetomu Josipu. Bog se umiješao u njegov život, Bog mu je dao i rješenje. Zar se mogu rješenja ljubavi naći izvan Ljubavi?

Korizmena odluka za Djelo svetog Petra

Na Pepelnicu počinje naš korizmeni hod, a to je milosno vrijeme, vrijeme odricanja i davanja. **Jeste li spremni tijekom 40 dana moliti za misije i odvajati novčić za školovanje svećenika u misijama?** Molitva u kombinaciji s novčićem može napraviti velike stvari ako poticaj nalazimo u ljubavi prema Bogu. Poticaj su misije, kao srce Crkve i živ primjer vjere i konkretnih djela misionara, koji su ostavili sve i krenuli za Isusom. Radosni u darivanju, neumorni u služenju i velikodušni u svojoj žrtvi!

Na Posljednjoj večeri Isus je ustanovio svećenički red i svećenik je prisutan u svim trenutcima našeg života te bez njega nema sakramenata. Kao što su misionari poslani u daleke zemlje da naviještaju Krista, domaći kler poslan je da u svojoj domovini bude pastirima Božjeg naroda, a po Djelu svetog Petra taj je zalog moguće ostvariti.

Što je Djelo sv. Petra?

Ono je zalog budućnosti žive Crkve u misijskim zemljama, jer je školovanje i formacija mjesnih sve-

ćenika, redovnika i redovnica preduvjet da ta Crkva bude izgrađena na čvrstoj stijeni – od naroda i za narod. Kao što su misionari poslani u daleke zemlje naviještati

Krista, domaći kler poslan je u svojoj domovini biti pastirima Božjeg naroda, a po Djelu svetoga Petra taj je zalog moguće ostvariti.

Koliko je to djelo važno, svjedoči i porast broja svećeničkih zvanja u afričkim i azijskim zemljama, gdje je bez te potpore kandidatima vrlo teško ostvariti daljnje školovanje, i zato su i dalje svi pozvani podržati duhovna zvanja u misijskim zemljama, jer ona će donijeti „novo proljeće evanđelja“ diljem svijeta (usp. Papa Ivan Pavao II., enciklika *Redemptoris Missio*).

Korizma je nekomu dijeta da bi izgubio koji kilogram viška uoči dolaska ljetnih dana, a nekomu odricanje od alkohola i cigareta ili post od društvenih mreža. Što god tko odlučio, počelo je 40 dana borbe i važno je ustrajati! Ne smijemo dopustiti da ova korizma prođe bez dobrih djela! Poticaj nam je uboga udovica, koja je, ubacivši dva novčića, darovala sve što je imala. Nije darovala od svojeg viška, nego sve što je imala. Nije li to divan primjer pouzdanja u Boga? Sva je njezina sigurnost i sve što ima u Bogu. Znamo li mi živjeti na taj način ili, ipak, kalkuliramo? Jesmo li svjesni da je djelo ljubavi

učinjeno prema drugome potvrda naše ljubavi prema Bogu? Kada pomislimo da nemamo ništa što bismo drugomu mogli darovati, sjetimo se molitve.

Molimo za naše svećenike i za nova duhovna zvanja! Ne zaboravimo da smo svi koji smo kršteni dio žive Crkve i da imamo odgovornost širiti evanđelje svijetom!

POTICAJ NA AKCIJU

Svima želimo da ustraju u odluci darivanja MOLITVE I NOVČIČA za Djelo svetog Petra, da bismo omogućili školovanje svećenika u misijskim zemljama. Prikupljene novčiće na kraju korizme možete uplatiti Papinskim misijskim djelima u RH uz napomenu: MOJA KORIZMA 2025.

IBAN:

HR6323600001101542876

Svrha: MOJA KORIZMA 2025.

SWIFT: ZABAHR2X

Djelo svetog Petra apostola ima primarni cilj poduprijeti važnost apostolstva u poslanju i potrebu da svaka Crkva bude sposobna odgajati u pojedinim duhovnim i kulturnim kontekstima vlastito redovništvo, a posebno zaređene službenike. To djelo ne promiče samo ekonomsku potporu, već je ukorijenjeno u molitvi i životu nadahnutu vjerom.

Unaprijed hvala svima koji će molitvom i odricanjem od novčića pomoći Djelu svetog Petra! Neka dobri Bog blagoslovi vašu dobrotu!

Papinska misijska djela u RH

Maslinova grančica - moj dar za misije

U prvom broju misijskog lista Radosna vijest za godinu 1974. tadašnje uredništvo pozvalo je vjernike na „novi oblik pokore: darivanje maslinovih grančica na Cvjetnicu za misije i misionare“. Poziv je upućen župama u primorskim krajevima, da daruju zele-

ne maslinove grančice, te župama u unutrašnjosti, da ih ponude vjernicima uz dobrovoljan prilog za misije. Ova akcija nastavlja se iz godine u godinu te je pokazatelj iskrene vjere u Boga i našega kršćanskog zajedništva, a sudjelovanjem u akciji pokazuje se

odlučnost da slušamo Učitelja, koji je rekao: „Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (Mk 25, 45)

Akcija slanja maslinovih grančica danas okuplja sve (nad)biskupije u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, a

broj sudionika stalno raste. I ove godine pozivamo župnike i župne zajednice uz more i u unutrašnjosti da se

uključite u akciju Maslinova grančica – moj dar za misije. Sve koji se žele uključiti u akciju Maslinova grančica – moj dar za misije potičemo da se jave u svoju župu. Međutim, ako župa još nije uključena u akciju, možete se javiti Papinskim misijskim djelima u RH ili BiH.

Želimo povezati krajeve uz more, gdje uspijeva maslina, s unutrašnjosti i sjeverom te i na taj način učvršćivati crkveno i narodno zajedništvo. Akcija Maslinova grančica – moj dar za misije organizira se za nedjelju Cvjetnice i grančice se nude vjernicima uz dobrovoljan prilog

za misije. Uz jačanje zajedništva, kao izravan plod akcije veže se i prikupljanje novčanih sredstava za misije. Prikupljena novčana sredstva za maslinove grančice namjenjuju se osobito za potrebe djece u siromašnim i nerazvijenim misijskim zemljama: za katehetsku pouku i za

katekizme, za školovanje djece i gradnju škola, za gladnu i bolesnu djecu, za brigu za siročad, za djecu vojnike...

Od srca hvala svima koji će se uključiti u ovu akciju, neka Vas blagoslovi dobri Bog!

**Papinska misijska djela
u Republici Hrvatskoj i
Bosni i Hercegovini**

Tradicionalni susret mladih u Cresu

Župa svete Marije Velike u Cresu već više od 70 godina posljednjeg vikenda u siječnju organizira susrete mladih o blagdanu sv. Ivana Bosca, zaštitnika mladeži. Ove godine susret je održan pod motom „Svi smo misionari“, a domaćin je bio župnik vlč. Marijan Kosić. Sudjelovalo je 70-ak mladih Krčke biskupije, iz raznih župa s otoka Cresa, Lošinja i Krka, uz pratnju svojih župnika i kapelana. Program je vodila s. Ivana Margarin, nacionalna ravnateljica Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj. Prvi dio programa odvijao se u crkvi svete Marije Velike. S. Ivana vodila je pokorničko bogoslužje, u kojem su sudjelovali prisutni mladi, a okupili su se i odrasli župljani. Razmatrala se poznata prisposoba o milosrdnom ocu i izgubljenom sinu, a sestra je predstavila i životni program majke Franziske Lechner, utemeljiteljice družbe Kćeri Božje ljubavi, kojoj pripada. Govoreći o izgubljenom sinu, s. Ivana istaknula je da nas ništa ne smije preplašiti, čak ni naši najveći grijesi, jer imamo beskrajno milosrdna oca. Međutim, ne smijemo zaboraviti očevu dobrotu, da ne bismo proigrali njegovu ljubav.

Uz predstavljanje životnog programa majke Franziske, s. Ivana okupljene mlade provela je kroz ispit savjesti, kao pripremu za sakrament ispovijedi. Pripremila je i meditaciju za euharistijsko klanjanje, koje je i predvodila. Podsjetila je mlade da se ne ogluše na Isusov poziv, na njegove riječi i poticaje koje čuju u srcu. Istaknula je važnost molitve te naglasila da je misionarsko djelovanje važna dimenzija Crkve, a mladi su važan dio tog segmenta Crkve. Međutim, misionari ne trebaju djelovati samo u dalekim krajevima, već i u

svojem okruženju, u obitelji, školi, župi, susjedstvu, na radnom mjestu.

U nastavku je uslijedilo svečano misno slavlje, koje je u župnoj crkvi predvodio krčki biskup mons. Ivica Petanjak, u zajedništvu sa svećenicima koji su došli u pratnji mladih iz svojih župa.

Na početku propovijedi biskup je naglasio da Crkva mora biti misionarska ili nije Crkva. Ako smo zatvoreni u sebe i ne donosimo Krista drugima, nismo Crkva. „Važni smo jedni drugima i volio bih da vi mladi to negdje u svojem srcu posložite“, rekao je krčki biskup i u nastavku progovorio o obraćenju sv. Pavla, čiji se blagdan slavio tog dana.

Govoreći o sv. Ivanu Boscu, podsjetio je da je on u ranoj dobi izgubio oca, stup obitelji, ali nije pao u beznade, već je drugima postao otac i učitelj. „Neka vam primjer bude sv. Ivan Bosco! Podignite se i uzmite život u svoje ruke! Ali to ne ide bez Isusa Krista, jer onaj tko ima Isusa za učitelja i prijatelja uvijek ima nadu, uvijek ima svjetlo u životu, uvijek ima izlaz i rješenje“, poručio je biskup Petanjak.

Nakon zajedničkog ručka program je nastavljen u OŠ Frane Petrića. Uslijedila je zajednička molitva i blagoslov škole, svih zaposlenika i učenika, te se okupljenim mladima obratio i ravnatelj škole Josip Pope.

U nastavku programa s. Ivana predstavila je Papinska misijska djela te podsjetila okupljene da svaki vjernik ima aktivnu ulogu u Crkvi. „Život svakog čovjeka krije izuzetno bogatstvo i potencijale i svaki život ima smisla“, naglasila je te pozvala mlade da učine svijet boljim, više Božjim.

Nakon predstavljanja uslijedile su radionice, da bi se mladi mogli suživjeti

s različitim životnim stvarnostima. Bio je to poticaj mladima za razmišljanje i djelovanje, ali i na zahvalu za sve dobro koje im je darovano. Mladi su krenuli na „misijsko putovanje i avanturu s Bogom“. Naučili su da, kada Bogu prepustimo da preuzme inicijativu u našim životima, događaju se velike stvari. Da bi postali svjesniji važnosti i vrijednosti molitve, mladi su potaknuti da nasumce izvuku papirić s molitvom za misije te da mole za misionara ili misionarku čije ime piše uz molitvu.

Mladima se svidjela mogućnost postaviti pitanje Bogu te je svatko na papirić mogao napisati što ga zanima ili muči i ubaciti papirić u kutiju.

Važno je da mladi ne zaborave da su predivna Božja stvorenja, a podsjetnik na to skrivao se u dvije kutije, koje su imale dva jednostavna pitanja: „Tko je ljubljeno dijete Božje?“ i „Koga Bog voli najviše?“. Župni zbor mladih pjesmom je animirao cijeli susret i bilo je vrlo veselo.

S. Ivana je na kraju programa biskupu Petanjku i okupljenim svećenicima podijelila križiće iz misije u Ruandi. Svaki križić znak je zahvalnosti i poticaj da kao Isusovi učenici rasplamsaju misijski žar, jer smo kao kršćani svi pozvani biti misionari, pozvani biti svjedoci Božje spasenjske ljubavi prema svakom čovjeku.

PMD u RH

Vjernici katolici djelatnici Obavještajno-sigurnosne agencije BiH i 2024. godine bili su misijski aktivni. Prikupljali su sredstva u misijsku kasicu i sakupili 1300 maraka. Premda su cijene u odnosu na prošlu godinu puno porasle, oni su prikupili više nego protekle godine.

Prigodom predaje novca u Misijskoj središnjici jedan od djelatnika prisjetio se svojeg dolaska u Sarajevo 2002. godine. Kazao je da se dobro sjeća da su čevapi 2002. godine bili tri marke, a sad

OSA BiH ponovno u akciji

su 12 maraka, a da je kilogram poznatoga sarajevskog bureka bio šest maraka, a sad je 18 – 20 maraka. Plaće su, prisjeća se naš sugovornik u odnosu na cijene, simbolično povećane. Čudo se našeg preživljavanja nastavlja.

Iz toga možemo zaključiti da se upravo iz skromnosti rada još veća spremnost pomoći siromašnjima i potrebitijima. Kad se tomu pridoda činjenica da se radi o ljudima koji imaju obitelji, školuju djecu i sudjeluju u župnim akcijama, onda nam ne preostaje ništa drugo nego biti duboko zahvalni vjernicima katolicima iz OSA-e BiH. Njihov primjer evan-

deoske ljubavi prema širenju radosne vijesti i pomoći najpotrebitijima može biti poticaj i drugim ustanovama, poduzećima i strukturama da se organiziraju na sličan način te potpomognu misijsko djelo Crkve, što je u skladu s Papinim preporukama i sinodnom hodu Crkve. Na taj način djelatnici OSA-e BiH uključeni su u molitveni lanac naših misionara i njihovih vjernika.

PMD BiH

Ortopedska pomagala za djecu u misijama

Na tu misijsku akciju, koja se odnosi ponajprije na djecu kojoj su potrebna ortopedska pomagala, potaknula nas je jedna obitelj iz Hercegovine, čiji je otac oporučno obvezao članove svoje obitelji da dio ostavštine dadnu za djecu u Africi kojoj su potrebna ortopedska pomagala. Realizirali smo to posredovanjem s. Vedrane Ljubić, misionarke u Ugandi. I s. Vedranu i nas iznenadio je odnos prema toj djeci. Najprije se činilo da takve djece uopće nema, jer ih roditelji skrivaju od javnosti, pa su ta djeca osuđena na samoću i izolaciju u kućicama, koje uglavnom nemaju električnu energiju ni vodu. Kad je s. Vedrana, uz pomoć jedne organizacije, počela dolaziti do tih obitelji te kad su stigla prva kolica i druga pomagala, počele su se javljati obitelji kojima je potrebna pomoć. Budući da se od socijalnih služba vrlo teško dobivaju ortopedska pomagala i da roditelji često nisu u mogućnosti nabaviti ih, odlučili smo prikupljena sred-

stva tijekom korizme namijeniti upravo u tu svrhu. Bit će to pomoć onih koji fizički mogu hodati i zaraditi za one koji to, nažalost, nisu u stanju. Važno je tu djecu izvući iz izolacije, vratiti ih u društvo i ponuditi im nadu da život s ortopedskim pomagalom ima smisla i može biti ispunjen. Vratiti ih u svakodnevni život zadaća je svih nas.

Naši misionari mogu učiniti onoliko koliko im mi omogućimo. Često nam govore da ih najviše boli nemoć, jer vide kolike su potrebe, a s ograničenim sredstvima ne mogu pomoći koliko bi željeli i trebali. Zato neka ove godine naš korizmeni hod bude namijenjen za one koji fizički ne mogu hodati. Osmijeh i sreća jednog djeteta kojemu omogućimo povratak među svoje vršnjake i u školu, jednostavno, nema cijenu.

Zar to ne spada u širenje radosne vijesti? Zar i to ne bi trebao biti cilj našega korizmenog hoda i odricanja? Zar nas odricanje za takva dobra djela ne čini boljim

osobama, a onda i boljim vjernicima, i zar upravo takva djela ljubavi ne produbljuje našu vjeru? Ta i slične geste ljubavi potvrđuju našu suosjećajnost i vjerničku zrelost te da smo u korizmenom hodu na pravom putu. Stoga otvorimo svoja srca i svesrdno pomozimo toj misijskoj korizmenoj akciji! Pomoć za tu plemenitu akciju možete uplatiti na broj računa Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela BiH, koji se nalazi na drugoj stranici misijskog lista *Radosna vijest*. Već sada svima zahvaljujemo i želimo blagoslovljen korizmeni hod!

PMD BiH

Pjevači betlehemske zvijezde iz Presnača

U nedjelju 5. siječnja 2025., uoči Bogojavljenja, vjeroučenici župe i svetišta sv. Male Terezije u Presnačama, u pratnji župnika mons. Ivica Božinovića, vjeroučiteljice Blaženke Ivekić i Mije Ivaštanina, i ove godine uključili su se u akciju Papinskoga misijskoga djela svetog djetinjstva *Djeca pomažu djeci*, koja u tome misijskom svetištu živi već niz godina.

Slijedeći Betlehemsku zvijezdu, koja je nekoć vodila kraljeve do betlehemske štalice i Malog Isusa, male presnačke pjevače dovela je u mnoge domove župljana, samostane, crkvene institucije, a posjetili su i Biskupski ordinarijat i banjolučkog biskupa Željka, s njegovim suradnicima. Pjesmama i recitacijama podijelili su božićnu radost i pozvali sve na molitvu i

solidarnost s djecom u misijskim krajevima.

Na svojem putu prikupili su 1020,50 maraka, što će proslijediti Misijskoj središnjici u Sarajevu. I ovaj put zahvaljuju svima koji su im omogućili da i oni obraduju svoje siromašne vršnjake i donesu im radost i toplinu Božića, Boga koji spašava.

Blaženka Ivekić, katehistica

INDIJA
– o. Ante Gabrić

Sestri Ljubi za vjenčanje

Ranchi, 3 ožujka 1946.

Mirisava Ljubičice!

Po svoj prilici ovaj će „brzjav“ zakasniti da bude pročitan na piru. Taj Tvoj „krnjesevski radio“ ima istrošene baterije, jer se ništa amo u Indiju ne čuje, pa eto i ne znam kad će biti pir i koliko ćeš dobiti torta, a osobito, koliko će ih biti poslano u Indiju... Sad svejedno: ja Ti danas čestitam, i Tebi i Mili, svima kumama i „kumekima“. Prikazat ću posebno svetu misu za Tebe i Milu, te za Niku i Dragu, kojima sam još dužan. No, dakako da ću u dnevnim molitvama biti uz vas. Blagoslov Božji prebivao nad vama!

Kad bih mogao, poslao bih Ti našu bengalsku serenadu i da Ti nekoliko dana bubnjaju na taraci. Da samo čuješ ove bubnjeve! Začepi si dobro uši voskom ako želiš da Ti bubnjići ostanu čitavi!

Ovih zadnjih dana pred korizmu ima mnogo ženidaba u velikoj rančijskoj crkvi. Ovdje ima oko 10 000

katolika, pa kako su sve ženidbe po indijskom običaju u ova dva mjeseca, ima dana kad je šest i više vjenčanja u jednom danu. Po nekim mjestima ima ih i po dvadeset. Usred tolika broja zaručnika i zaručnica misionar koji put nije znao tko je čiji, jer su im više put imena posve ista. Više njih, naime, nosi isto plemensko ime, a i lica se puno ne razlikuju. Stoga je misionar odredio da si već pred crkvom tankom vrpcom zavežu ruke, pa ih onda u procesiji vodi pred oltar.

Da se tolika vjenčanja slave u isto vrijeme glavni je razlog da bude manje troškova po selu. Indijci moraju pozvati u goste skoro cijelo selo, a to nije malenkost, i mnogo stoji. Da to predusretnu, misionari odrede za deset i petnaest vjenčanja isti dan, pa onda ne može svaki svakome u svatove, nego se razdijele: ti ćeš **ići ovome, a** ja onome, pa valja skuhati manje riže. No, dakako da ima lukavaca koji dopiju na tri i četiri ručka.

Sutra je zadnji ponedjeljak pred korizmu, pa će ovdje biti sigurno kojih desetak vjenčanja.

Možda ćeš se čuditi da toliko katolika ima u ovim krajevima. Ovo je jedna od najplodnijih misija u Indiji: u 50 godina broj katolika narastao je na 350 000. Mnoga sela već su potpuno katolička. Dakako, tu ima već mnogo domaćih svećenika i časnih sestara. Samo ovdje u Rančiju ima 70 sestara iz domaće Kongregacije svete Ane. U ovom mjestu imamo nekoliko katoličkih gimnazija i početak sveučilišta za domaće djevojke. U školi ih ima oko 700. Lijep broj, zar ne?!

Pozdravi sve doma! Također Jelu te lvu i njegove, sve stričeve, cijeli komšiluk!

Moli se mnogo za mene, molitva mi je jako potrebna u tešku apostolatu! Naravno da ću se i ja uvijek sjećati Tebe i Mile.

Ljubi vas oboje

Ante

S pouzdanjem u Boga naprijed

Morapai, 10. ožujka 1971.

Dragi u Isusu bogoslovi!

Baš usred svete korizme pismo iz Bengalije! Dobro vrijeme, prikladno vrijeme, vrijeme spasenja. I za nas i za duše nama povjerene. Blizu smo uvijek, jer smo blizu Njemu, no sada s Njime križnim putem do Kalvarije, još smo Mu bliži. Divan je naš svećenički život: život žrtve, život davanja. Ima jedna lijepa bengalska poslovice: „Dite, dite manuš dhono o dhoni hoe djaje.“ – „Dajući, dajući čovjek postaje i bogat i blagoslovljen.“ Pa vam, eto, svima to bogatstvo, taj blagoslov želim i za svetu korizmu i za skore svete uskršne blagdane. I po vama tolikim dušama koje na vas čekaju.

Oprostite što su pisma tako rijetka. Dan ovdje u Morapaiju traje tek – 24 sata, a posla je svakog dana za kojih tridesetak sati, pa nekako ne možeš na sve stići. I tako pisma čekaju na stolu i žmirkaju na linog Metkovca, kad će na njih odgovoriti. Župa je velika, sela su rastrkana na sve strane. A ove godine sam još k tome i sam ostao. Moj pomoćnik o. Thottan, rodom iz Južne Indije, otišao je na daljnje nauke. A nedostaje mu još i treća probacija. Fin čovjek, revan, spreman na sve. Kako novi misionari ne mogu sada u Indiju, velika su nam pomoć svećenici iz Južne Indije. Tamo, hvala Bogu, ima dosta zvanja. U jednoj biskupiji ima pet tisuća živih svećenika i sestara. I kod mene su sada dva mladića iz Južne Indije. Ovdje su za koja dva do tri mjeseca, da se polako priuče na bengalski jezik i običaje. Iako su i oni In-

dijci, običaji, jezik, hrana i sve ostalo sasvim je drugačije. Indija je čitav jedan kontinent, pa su razlike između pojedinih krajeva veoma velike.

Ove su godine prilike dosta slabije. Lani smo nastradali od strašnih poplava. Sve nam je otišlo. Riža, ta naša glavna hrana, jednostavno je sagnjila na poljima. Ni slame nismo mogli spasiti, a i ona nam je jako potrebna za pokrivanje koliba. Ljudi gladuju. Mi nastojimo pomoći koliko god možemo. A i dobra srca sa svih strana svijeta šalju svoje doprinose. Hvala i na vašem i materijalnom, i dakako, na duhovnom prinosu.

Prehrana djece po okolnim selima još uvijek ide. Sada ih je 22 600, u 155 škola. Jedan obrok u podne. Riža i grašak zajedno skuhan. Hvala Bogu i na tom daru! Mnogi bijednici ni toga nemaju. To bi djeca imala jesti u školi, no ti mališani došli su me moliti: „Oče, bismo li mogli tu rižu odnijeti kući, pa ćemo mi to zajedno jesti s našom malom braćom i sestrama.“ Dakako da sam im dopustio. Divna dječja ljubav! Kako je Bog velik u tim malim, no tako velikodušnim srcima! Kad bi samo bilo malo više takve ljubavi na svijetu, svijet bi bio – raj. Nastojmo ga mi takvim učiniti svojom djelotvornom ljubavlju. Svaki od nas ima dosta prigoda u životu da čini dobro. I nema smisla čekati na budućnost. Danas, baš danas je najbolji dan da se započne. I ako si junački započeo, vidjet ćeš, ne ćeš tako lako posustati na tom putu.

Počeli smo popravljati putove, našipe, kanale, da pripravimo polja

za narednu sjetvu riže. Dobio sam nekoliko vagona pšenice iz Amerike i Zapadne Njemačke. Ljudi dobiju za rad na dan po dva kilograma pšenice i 150 grama ulja. Nije to mnogo, no mi smo zadovoljni, jer ipak je to pomoć, a ujedno i naša polja i nasipi tako se popravljaju. I duh seoske zajednice se utvrđuje. Ljudsko dostojanstvo se spasava. Jer samo dijeliti kao siromasima nije dobro. Druga je stvar za dječicu i bolesnike. No koji su zdravi, najveća i najbolja je pomoć – rad. I hvala Bogu, naši ljudi uvijek su spremni raditi. Pa se, eto, molite za nas da svi ti planovi budu na slavu Božju i dobrobit naroda!

I još jednu veoma važnu nakanu: naša zvanja. Naša mladost na višim naucima. Ovdje imamo dvije srednje škole, a na više nauke moramo slati mladiće i djevojke u velegrad Calcuttu ili u Midnapore. Stoji nas svaki oko 60 novih dinara mjesečno. Mnogo je to, no vrijedno je, jer je budućnost misije i Crkve u njihovim rukama. Osobito se molite za njihovu ustrajnost! Isti je problem kao i u čitavom svijetu. Kao i kod vas, a i drugdje. A i mi ćemo se svi za vas moliti. Za istu tu veliku nakanu: da bi mogli ostati VJERNI svom zvanju, VJERNI Njemu, VJERNI križu. I On će biti vjeran nama i po nama privest će k svome Srcu nebrojene duše.

Uz ponovne zahvale i blagoslov, ostajem vam odan u tom Srcu,

vaš o. Ante

(Ovo pismo poslao je o. Gabrić bogoslovima u Đakovo kao zahvalu za njihov dar, dok je kopije poslao bogoslovima u Zagreb, Rijeku, Sarajevo i Split.)

ŽENA VRSNA Dragocjenija od bisera

Žena vrsna prvi je internetski portal za katoličke žene u Hrvatskoj: www.zenavrsna.hr. Nastao je iz prepoznate potrebe žena da imaju mjesto gdje mogu doznati o svim stvarima koje su važne za žene i njihovo poslanje supruge, majka i onih koje stvaraju dom. Sve rubrike koje portal nudi isprepletene su vjerom i u skladu su s njome. Portal djeluje od 2016. godine, a to omogućuje predan volonterski rad urednica, autora, kolumnista, stručnih suradnika, prevoditelja, lektora – male Gospine vojske, koja sve radi na veću slavu Božju.

Portal čini uredništvo od osam žena i djevojaka, ali „leđa nam čuva“ vjerna ekipa lektora, prevoditelja, stručnih suradnika i savjetnika, kolumnista i autora. Svatko od njih važan je dio toga Božjeg djela. Naša je glavna urednica, Katarina Matijaca, jednom prigodom rekla: „Mi smo se okupile ne zato što smo po čemu istaknute ili vrsne, nego baš radi toga što smo najobičnije žene, koje nemaju odgovore na sva pitanja, koje traže, koje se svaki dan pitaju ponovno: „Što Bog danas od mene želi? Što Bog želi u mojem životu od mene? Kako mogu biti bolja supruga, bolja majka, kći, prijateljica, susjeda?“ Prije svega, nastojimo svoj pogled zadržati na Blaženoj Djevici Mariji, našoj majci, koja je jedina postigla tu vrsnost kojoj težimo.

Misija je portala pozvati i druge žene da zajedno s nama traže odgovore na životna pitanja. Želimo žene pozvati da se ne boje težiti idealu svetosti, jer Bog svaku od nas na to poziva. Možda je danas nepopularno govoriti o svetosti, darivanju sebe drugima, težnji prema kršćanskom savršenstvu, predanju u Božju volju, ali to je silno potrebno. I ako na tom polju napravimo jedan mali korak, naša misija je izvršena. Mnogo smo puta primile svjedočanstva žena koje su naši tekstovi potaknuli na dublje predanje Bogu u svim važnim životnim odlukama. Isto možemo i same posvjedočiti da Bog po radu na portalu mijenja i naša srca. Prvo, po jednom od glavnih principa u radu na portalu: *obitelj na prvom mjestu*. Činilo bi se da je gotovo nemoguće pronaći vrijeme za rad na portalu, jer sve mi imamo djecu, dodatne poslove, obveze, i zaista malo ili ništa slobodnog vremena. Međutim, naša nas glavna urednica često podsjeća da se držimo Kristove: „Tražite najprije kraljevstvo Božje, i ostalo će vam se nadodati“, kao i činjenice da je Bog gospodar vremena.

Osvjedočile smo se mnogo puta da mi nismo one koje vode portal, nego da je to Duh Sveti. Vjerujemo da će portal djelovati onoliko dugo koliko Bog

želi. Često imamo iskustvo da, kad mi ne možemo što napraviti, kada nismo stigle pripremiti prilog ili tekst koji smo planirale, iznenadno nam pristigne novi tekst ili se riješi prijevod ili lektura na koje nismo još računale, dobijemo koje uistinu značajno svjedočanstvo i slično. Duh Sveti uređuje na svoj način, a mi ga nastojimo slijediti.

Primijetile smo da u mnogo situacija u kojima imamo određen plan objava želimo neku objavu pustiti određeni dan, ali zbog obiteljskih okolnosti ne uspijemo, pa ju objavimo sutradan, i onda dobijemo poruku od čitatelja: „Hvala vam na ovom tekstu, ovo mi je baš danas trebalo!“ Vjerujemo da, kad smo vjerne onomu na što nas Bog poziva, kada svoje snage i vrijeme stavimo u njegove ruke, stižemo ono što on želi da učinimo. Sv. Majka Tereza znala je govoriti: „24 sata sasvim su dovoljna za vršiti Božju volju.“ Sve te situacije Božjeg djelovanja i naših ograničenja, i nas urednice kao i naše suradnike, približava Bogu.

Portal je osmišljen tako da na jednom mjestu okuplja sve teme koje su važne jednoj ženi. Od njezina odnosa s Bogom, njezina osobnog razvoja,

odnosa s prijateljima i obitelji, majčinstva, njegovanja i stvaranja doma, posla – svih segmenata kojima se žena bavi. Smatramo da kod nas žene mogu pronaći odgovore koje ne će pronaći nigdje drugdje, baš zbog te niti vjere kojom je sve protkano. Sve teme obrađene su u pet kategorija. Prva među njima je *Vjera*, u kojoj upoznajemo nauk Crkve, načela duhovnosti, učimo o svetcima i nalazimo poticajna razmatranja. Zatim slijedi *Ljubav*, u kojoj pronalazimo korisne savjete o osobnom razvoju, pripremi za brak, komunikaciji u braku, spolnosti. U *Obitelji* nudimo ideje za življenje liturgijske godine u obitelji te korisne savjete vezane uz odgoj (u vjeri), dječji razvoj i zdravlje. Kategorija *Među nama* obogaćuje nas snažnim svjedočanstvima vjere. Sve one svakodnevne, sitne ženske stvari, poput savjeta o organizaciji, uređenju i održavanju doma, receptata, smjernica za upravljanje vremenom i financijama i sl. možete čitati u rubrici *Dan po dan*. Sve što ženi treba na jednom je mjestu.

Pozivamo žene koje osjećaju poticaj da obrade koju od tema da nam se slobodno jave na e-adresu uredništva: zenavrsna@gmail.com.

Željele bismo poručiti svim ženama: Ne bojte se ići prema nebu! Sve smo mi malene i ne možemo svojim snagama postići svetost, ali Bog to od nas ni ne traži. On želi samo da mu se predamo i da silno želimo postati svete. Onda će nas on sam na svojim rukama, „poput dizala“, kako kaže sv. Mala Terezija, podizati na stepenicama savršenstva. Svaki je dan nova prigoda da kažemo: „Isuse, zaista želim biti sveta, tebi za ljubav!“ I osluškujući njegove poticaje, ustrajnim usmjeravanjem svojeg života prema njemu, to ćemo na kraju i postati.

Prije dvije godine Gospodinu je prešla jedna od začetnica portala *Žena vrsna* i njegova dugogodišnja urednica – Maja Tenšek, koja je umrla na glasu svetosti. Njezina rečenica: „Stvarno želim zasukati rukave za tu svetost!“ neka nam svima postane životni moto“

Uredništvo portala *Žena vrsna*

ZA MISIJE I MISIONARE:

Ankica Baban 200 KM * Župa sv. Jure, Vir 1.030 KM * Štičenica Caritasovog Doma, Lug – Kiseljak 90 KM * Vjernici župe Svetoga Duha, Nova Bila 3.028,22 KM * Sinisa Skočibušić 100 KM * N.

N. 300 KM * Anto Jurić 30 KM * Stojan Bošnjak 50 KM * Zrinka Drmić 50 KM * Antea Milošević 100 KM * Župa Preobraženja Gospodinova 140 KM * Stana Prskalo 19,91 EUR * Mirjana Miličević 100 EUR * Branka Babić 15 EUR * Klarić Vinko 100 EUR * Jasmina Bernat 7 EUR * Stjepan Harča 5 EUR * Jasna Brkić Koši 15 EUR * Vesna Matišin 90 EUR * N.N. 100 EUR * Josipović Marijana 15 EUR * Špehar Anita 50 EUR * Branko Vidačković 20 EUR * Sestre Milosrdnice 15 EUR * Stefanija Vusić 5 EUR * Anto Pejić 100 EUR * K. Tadijanic 100 EUR * Marijana Turčin 10 EUR * Dragan Purišić 13,27 EUR * Samostan Svete Klare 200 EUR * Snježana Mihaljević 15 EUR * Ivan Cukina 2 EUR * Nino Babić 20 EUR * Brankica Levak 50 EUR * Anđelko Biočić 10 EUR * Vesna Vinicki 7 EUR * Međubiskupijsko Sjemenište, Zagreb 5,16 EUR * Iva Rukavina 10 EUR * Ivanka Rezo 50 EUR * Mladenka Lovrović 20 EUR * Milan Komljenović 10 EUR * Ivana Goleš 20 EUR * Ante Marinović 6,64 EUR * Anisija Podrug 20 EUR * Tatjana Erdelja 20 EUR * Vjeran i Mirjana Ivosević 20 EUR * Školske sestre franjevke, Prov.Sv.Obitelji - Samostan Srca Marijina 46,1 EUR * Žubrinčić Mladen 27 EUR * Topić Branko 15 EUR * Anita Đurđević 20 EUR * Klara Pošćić Stilin 15 EUR * Ivana Josipović 15 EUR * Radošević Gordana 7,5 EUR * Dentalni laboratorij Ivana Bjelić 30 EUR * Željka Vendl 30 EUR * Klara Pošćić Stilin 15 EUR * Melani Majdandžić 85 EUR * Nedić Ivka 6,64 EUR * Zvonko Bogi 15 EUR * Župa Sedam Žalosti BDM i Sv. Križa, Kotoriba 850 EUR * Miroslav Blažan 6,64 EUR * Kristijan Banić 40 EUR * Zoran Arapović 20 EUR * Ćorković Dragan 20 EUR * Ljuba Ferin 10 EUR * Nikolina Štimac Puž 10 EUR * Ivan Zrno 30 EUR * Tomkić Nikola 35 EUR * Vesna Librenjak 15 EUR * Ivan Borić 50 EUR * Nikolina Mandić 20 EUR * Mirjana Fitz 10 EUR * Matković Ante 10 EUR * Karolina Hrastović 40 EUR * Branka Matić 26,54 EUR * Marica Čavlina 13,27 EUR * RKT Župni ured Brestovac 3 EUR * Ante Mazić 7 EUR * Ante Čović 70 EUR * Jelena Orešković 6,64 EUR * Ivo Anić 200 EUR * Jadranka Bačić-Katinić 13,27 EUR * Anica Josić 20 EUR * Aleksandar Jazić 27,5 EUR * Zdenka Podhraški-Relja 10 EUR * Klarić Vinko 100 EUR * Irena Slišćević 100 EUR * Boban Ana 30 EUR * Anita Županić 20 EUR * Milan Šijan 50 EUR * Ivana Čotić 20 EUR * Sanja Ivčević 20 EUR * Mirjana Pavić-Brčić 50 EUR * Valentino Mijandrušić 140 EUR * Ivanka Mazuran 12 EUR * Silvana Knežević 100 EUR * Branka Babić 15 EUR

* Anda Ćurdo 10 EUR * Vesna Matišin 90 EUR * Zvonimir Vuković 100 EUR * Petar Hrženjak 85 EUR * Franjo Mezak 100 EUR * Stana Prskalo 19,91 EUR * Vesna Vinicki 7 EUR * Župa Gospe van Grada 25 EUR + 25 EUR + 25 EUR * Gianfranco Biban 150 EUR * Aleksandar Đura 300 EUR * Klarić Kristina 5 EUR * Ivan Dabo 20 EUR * Tekstil Mini d.o.o. 40 EUR * Ceranka trgovački obrt 10 EUR * Obitelj Martinović 100 EUR

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Mara (Blaškina) Brkić 50 KM * Stjepan Harča 5 EUR * Čargonja Vera 80 EUR * Jadranko Vinković 50 EUR * Špehar Anita 100 EUR * Gabrijel Kozina 20 EUR * Sandra Španić 20 EUR * Robert Janjiš 20 EUR * Domagoj Vukman 120 EUR * Marijana Begić 100 EUR * Domagoj Vukman 50 EUR * Marijana Maleš 10 EUR * Kornelija Petr Balog 4 EUR * Branko Dragojević 40 EUR * Stjepan Šošćarić 150 EUR * N.N. 25 EUR * Zrinka Puljić 100 EUR * Sandra Španić 20 EUR * Goran Kovač 160 EUR * Petanjak Pero 15 EUR * Radošević Gordana 7,5 EUR * Zrinka Čale 30 EUR * Ana Althea Šehić 5 EUR * Dijana Miletić 20 EUR * Ružica Kučan 50 EUR * Mesnjak Mirta 90 EUR + 300 EUR + 1509 EUR * Marlon Macanović 5,99 EUR * Maranatha, obrt za knjigovodstvene usluge 50 EUR * Robert Janjiš 50 EUR * Anamarija Tolić 50 EUR * Ana Mrgan 15 EUR * Dorjan Kušćević 169 EUR * Dubravko Tandaric 23 EUR

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

OSA BiH 1.300 KM * Pjevači Betlehemske zvijezde župe Presnače 1.021 KM * Mara (Blaškina) Brkić 47,50 KM * Župa sv. Filipa i Jakova, Mrkonjić Grad 114,15 KM * Župa Bezgrešnog začeca BDM, Crkva – Zenica 985 KM * Župa blaženog Alojzija Stepinca, Orašje 4.100 KM * Župa Presvetog Srca Isusova, Prozor 2.170 KM * Djeca župe sv. Ane, Žabljak 330 KM * Župa Uznesenja BDM, Breške 400 KM * Župa sv. Ante Padovanskog, Vukanovići 50 KM * Antonio Crnković 20 EUR * Janja Kasić 30 EUR * Nadica Haric 10 EUR * Župa Sv. Vinka Pallottija 290,20 EUR * Emanuel Hižak 15 EUR

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Vjekoslav Gotvald, Prijedor 1.000 EUR * Ljiljana Lukenda 100 KM * Ivana Čilić 20 KM * Dinka Antić 200 KM * Eleonora Rašić 100 KM Stjepan Harča 30 EUR * Nikola Crnković 200 EUR * Janko Krznarević 133 EUR

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Učenici župe Suho Polje, Kupres 500 KM * Župa sv. Mihovila arkandela, Ovčarevo 500 KM * Dragan Barišić 50 EUR * Marko Valjan 50 EUR * Vlatka Barišić 50 KM * Frano Biljaka 50 KM * Aneta Gotovac 300 KM * Rudolf Lukać 100 KM * Irena Šimić 30 KM * Nada Rupčić 50 KM * Nadija

Mesarić 10 EUR * Milena Obrovac 20 EUR * Željko Čobanov 10 EUR * Vedran Slapničar 4,65 EUR * Nives Labinac 20 EUR * Andreja Matković 10 EUR * Biljana Gorša Ulbrih 6,64 EUR * Diana Bagarić 6,64 EUR * Danijela Horvatek Tomić 26,54 EUR * Hećimović Vesna 20 EUR * Kristina Požar 25 EUR * Marija Bobinac 15 EUR * Dubravko Tandaric 51,93 EUR * Marijana Rukavina 15 EUR * Katica Oman 5 EUR * Ivan Balažević 20 EUR * Milica Bunić 13,27 EUR * Igor Končurat 15 EUR * Ivo Komljenović 15 EUR * Nadija Mesarić 10 EUR * Đurdica Franjković 20 EUR * Ausman Vesna 10 EUR

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Župa Imena Marijina, Gromiljak 2.700 KM * Obitelj Stojak, Ovčarevo 160 EUR * Ivanka Doko 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Ružica Vučić 300 KM * Anda Mihaljević 100 KM * Anica Brusić Risika 100 EUR * Jelena Kelečić 10 EUR * Marin Pupačić 100 EUR * Ivanka Boras 30 EUR * Dubravko Tandaric 25 EUR + 51,93 EUR * Bratovština Svetog Ferdinanda 130 EUR * Milica Krpan 120 EUR * BMarijana Šimić Jovičić 50 EUR * Dario Maradin 13,27 EUR * Marčinković Zoran 40 EUR * Antonieta Težak 15 EUR * J. Zrno 3,98 EUR * Jularić Galić Ana 15 EUR * Antonija Perić 5 EUR * Anica Keškić 20 EUR * Danica Humek 5,3 EUR * Zrinka Dragić 30 EUR * Mihael Popinjac 33,33 EUR * Sonja Kotarac Fonjka 20 EUR * Stjepan Vuzem 30 EUR * Anda Mrvelj 13,27 EUR * Vuković Nada 10 EUR * Vesna Erdec 9,95 EUR * Anda Svoboda 6,64 EUR * Danica Kristić 13,27 EUR * Jelena Kelečić 10 EUR * Jelena Vurušić 50 EUR * Župa Uznesenja Marijina – Katedrala 1106 EUR * Ivanka Boras 30 EUR

ZA BUNARE U MISIJSKIM ZEMLJAMA:

Mate (Bruno) Čavar 30 KM * Marčinković Zoran 40 EUR * Petanjak Pero 10 EUR * Sandro Jakopčević 60 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Mara Jurić 50 KM * Borislava Kamšigovska-Šarić 5 KM * Ivan Šarić 10 KM * Inga Novokmet 50 KM * Marijana Vilić Ivanković 6,64 EUR * Martina Oravec 15,93 EUR * Tihana Martinović 2,65 EUR * Zrinka Kelava 6,64 EUR * Damjanović Eva 13,27 EUR * Mario Nikolić/OŠ Sveti Benedikt 220 EUR * Snježana Mikec 13,5 EUR * Anka Sanjković 5 EUR * Anja Zoričić 13,27 EUR * Pamela Banovac 6,64 EUR * Anita Mikec 13,27 EUR * Dijana Solenički 20 EUR * Marijana Vilić Ivanković 6,64 EUR * Martina Oravec 15,93 EUR * Tihana Martinović 2,65 EUR * Zrinka Kelava 6,64 EUR * Damjanović Eva 13,27 EUR * Hrvatsko društvo katoličkih novinara 600 EUR * Don Damir Juričin 800 EUR * Stjepan Dunder 20 EUR * Jelkica Štironja 15 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 100 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Stana Ljubić 50 KM * Ivan Prskalo 20 KM
* Katarina Vajdoher 30 EUR * Jurica Benzon 110 EUR * Romano Tripalo 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Obitelj Tomislava Cvitanušića 100 KM *
Obitelj Adonisa Kozine 50 KM * Marina Meštrović 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ARGENTINI:

Vilenica Žganec Marijana 5 EUR * Anica Tomas 50 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Osnovna škola Ivane Brlić Mažuranić, Humac 900 KM * Vikica Gašpar-Radak 20 KM * Slavica Bilandžić 13,27 EUR * Ljiljana Lukač 13,27 EUR * Helena Cividini 30 EUR + 20 EUR * Kristina Jurković 25 EUR * Katarina Vajdoher 20 EUR * Davorka Šimanović 30 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Nada Hrga 39,82 EUR * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 100 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Marija Hrkač 100 KM * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 100 EUR * Župa Sv. Vinka Pallottija 500 EUR * Agneza Kovačić 130 EUR * Franjo Trojnar 15 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U BOLIVIJU:

Ivana Juroš 50 KM * Ratka Gavran 30 KM * Anica Gavran 30 KM * N. N., Žepče 50 KM * Goranka Munjić 50 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA MADAGASKARU:

Jelkica Štronja 15 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

N. N. svećenik Vrhbosanske nadbiskupije 500 KM * Nikolina Petrović 5 KM * Marija Lasić 40 KM

ZA MISIJE I GLADNE U ETIOPIJI:

Marija Krešić 100 KM * Jozo Hrkač 50 KM * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 100 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Mira Muratović 100 EUR * Luka i Spomenka Lukanović 100 EUR * Vjekoslav i Dragana Jokić 100 EUR * Nela Lukanović 100 EUR * Vinko i Suzana Dujmović 100 EUR * Jela Krišto 100 EUR * Vlč. Andrej Lukanović 100 EUR * Mia Stanić 150 EUR * Iva Ivanković 150 EUR * Marija Kajić 150 EUR * Andrijana Kajić 100 KM * Zvonimir Kvesić 15 EUR * Martin Bandić 200 EUR * Ana Dragošević 20 EUR * Valentin Žagar 20 EUR * N.N. 50 EUR * Obitelj Branka Dučaka / Martina i Catherine 160 EUR * Željko Batinović 10 EUR * Goran Šipek 10 EUR * Štefanija Šajn 15 EUR * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 100 EUR * Karmelitessen 1000 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Mirana Meštrović 20 EUR * Sokolić Natalija 20 EUR * Ivan Sakač 50 EUR * Katarina Čizmar 50 EUR * Dr. Goran Mrak

neurokirurgija 10 EUR * Nikola Tomašević 120 EUR * Vicko i Mirjana Nejašmić 100 EUR * Božo Lončar 30 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U DR KONGU:

Božo Lovrić 10 KM * Marija Daniela Krnic 250 EUR * Specijalistička ginekološka ordinacija dr. Biljana Tabak 13,28 EUR * Nikola Horvat 15 EUR * Stane Radulović 7 EUR * Mladen Crneković 15 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Štefanija Šajn 15 EUR

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Jelena Jakus Pamić 400 EUR * Lopar Marina 400 EUR * Jelena Jakus Pamić 80 EUR * Međubiskupijsko sjemenište, Zagreb 110 EUR * Marija Šušnjarić 50 EUR * Ana Rajić 20 EUR * Dubravko Tandarić 22,85 EUR + 10 EUR + 10 EUR

ZA AKCIJU MIVA – MISIJSKA VOZILA:

Župa Presvetog Srca Isusova, Glavice 75 KM * Marlon Macanović 2,01 EUR * Tamara Šurina 10 EUR * Luca Radman 2,65 EUR * Natko Blagojević 13,27 EUR * Jelena Barbir 50 EUR * Vedran Višnjić 20 EUR

„MASLINOVA GRANČICA – MOJ DAR ZA MISIJE“:

Župa sv. Ante Padovanskog Žepče 500 KM

ZA POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Požeška biskupija, Župa sv. Petra, Bokšić * Ivica Jurić

MISIJSKA KRIŽALJKA – OŽUJAK 2025.

Radosna vijest	Oskudna	Isusov omiljeni učenik	Masnića	Tona	Stol (pokrajinski naziv)	Vrsta sporta	Rijeka	Osobe koje govore ijevavski	Skupina ptica	Čestica za pokazivanje	Vrsta zabave	Privak	
Početak konizme													Biće (lat.)
Žensko ime				Kretati se skijama									
Zapaliti				Laž. božanstvo									
Poz. pol. električne struje							Moral (grč.) To					Dušik Čijevi za kišnicu	
						Organ vida Dio kuće (množ.)				Ptica Muško ime			
			Maslina (lat.)							Bolest Što (kajkavski)			Dio tekućine
			Litra		Širitelj međ. ukazovanja Lavež psa						Ujedinjeno Kraljevstvo On (lat.)		
				OD (lat.) Sumpor			Careva žena Tona						
			Svetac u ožujku										

Rješenja iz prošlog broja: NADA, NADA KOJA NE RAZOČARAVA

*Kad se odlučimo za Isusa i prihvatimo KRIŽ,
bit ćemo radosni i mirni u Kristu.*

**Križ u životu i nije najugodnija stvar,
a prihvaćanje križa je teško.
Međutim, KRIŽ prati svakoga od nas
i ako mislimo da je ŽIVOT s križem
težak, bez križa je još teži.
Bez križa ne možemo stići na cilj!**

„Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.“
(Mk 8, 34)

„Križ, žrtva, pokora, samoodricanje – sve čudne riječi. Kad ih jednom shvatimo, zavolimo, provedemo u djelo, Bože dragi, koje li radosti u njima! Radost sve više raste. Križ je čuvar sreće. Ljubimo li križ i žrtvu, sve druge vrline će doći same po sebi.“
(O. Ante Gabrić)

„Osim križa nema drugih ljestava po kojima se možemo popeti i stići u raj.“ (Sveta Ruža Limska)

„Ako tražiš strpljivost, ne ćeš naći boljega primjera od križa. Velika strpljivost javlja se na dva načina: ili kada tko strpljivo trpi puno, ili kada tko trpi stvari koje bi mogao izbjeći, ali ih ne izbjegava. Krist je puno pretrpio na križu, i to je činio strpljivo, jer kad je trpio, nije prijetio. Odveli su ga kao janje na klanje, i nije otvorio usta svojih.“

(Sveti Toma Akvinski)

„Želiš li biti veliki svetac? Moli Boga da ti pošalje mnogo patnji. Plamen božanske ljubavi nikada ne bude jači nego onda kad ga potiče drvo križa, koje je beskonačna ljubav Spasiteljeva upotrijebila da dovrši svoju žrtvu.“

(Sv. Ignacije Lojolski)

„Vječni Bog u svojoj je mudrosti iz vječnosti pre-vidio križ koji ti on sada daje kao dar iz dubine svojeg srca. Križ koji ti sada šalje on je promotrio svojim sveznajućim očima, razumio svojim božanskim umom, iskušao svojom mudrom pravdom, ugrijao svojim rukama i odvagao svojim vlastitim rukama da bi provjerio da nije ni mrvicu predugačak niti mrvicu pretežak za tebe. Blagoslovio ga je svojim svetim imenom, pomazao ga svojom milošću, namirisao ga svojom utjehom, pogledao još jedan, posljednji put tebe i tvoju hrabrost, i onda ti ga poslao s neba, kao poseban pozdrav od Boga tebi, milostinju milosrdne ljubavi Božje.“

(Sveti Franjo Saleški)

„Bog je Ljubav. Put koji vodi k Ljubavi je Krist, a započinje na križu. Isus Krist je utjelovljena Božja Ljubav, koja dolazi tražiti «izgubljene ovce» i ponovo ih vratiti u «svoje stado»; spasiti ih da zauvijek ne zalutaju u tamu. Spašava ih mučeničkom smrću na križu, ljubeći ih. Ljubav je to od koje zastaje dah. Kako je uopće moguće ne povjerovati joj?“

(Sveta Mala Terezija)

„Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“

(Iv 3, 16 – 17)

**Molimo za naše misionare i misionarke!
Molimo i jedni za druge da se ne uplašimo kada u naš život dođe križ!**